

DELO**življenje**ZAJEC ALFONZ
LOŠKA C. 56

4226 ŽIRI

Poština plačana pri pošti 1
4226 Žiri**Poslovno leto zaključili z dobičkom**

Poslovanje Alpine v letu 2000 je bilo uspešno, kar je razvidno iz doseženega dobička in drugih finančnih pokazateljev. Družba je uspešno branila svoj položaj na domačem in na izvoznih trgih, uspešno je zadovoljevala svoje likvidnostne potrebe, s skladnostjo sredstev in virov sredstev je zagotavljala nemoteno plačilno sposobnost.

Zadolženost konec leta 2000 je bila relativno, v primerjavi z ravno iz leta 1999, nižja za 1,637 milijonov evrov in je znašala 4,9 milijona evrov. Bilančna vsota se je povečala za 6 odstotkov, tako da po stanju na dan 31.12.2000 znaša 7,231 milijarde tolarjev. Donosnost lastniškega kapitala (ROE) se je povečala za 0,7 odstotne točke in za leto 2000 znaša 2,88 odstotkov. Podobno se je za 0,55 odstotne točke na 1,7 odstotka povečala tudi stopnja donosa na vložena sredstva (ROA). Čisti dobiček na delnico se je iz 418 tolarjev v letu 1999 povzpela na 638 tolarjev v letu 2000.

Po nerevidiranih podatkih smo poslovno leto zaključili z dobičkom v višini dobrih 125 milijonov tolarjev. Nominalno je lanskoletni dobiček za 53 odstotkov večji od tistega iz leta 1999, realno pa za 40 odstotkov. Dosegli smo 7,998 milijarde čistih prihodkov iz prodaje, ki so bili za 8 odstotkov večji od tistih iz leta 1999. Za bistveno več, za 59 odstotkov nominalno oziroma za 46 odstotkov realno, pa je, v primerjavi z letom 1999, porasel dobiček iz poslovanja, ki se je ustavil pri 210 milijonih tolarjev. Še večjo stopnjo rasti kot pri dobičku iz poslovanja imamo pri dobičku iz rednega delovanja, ki se je iz izgube v letu 1999, v višini slabih 68 milijonov tolarjev, zavihtel na dobrih 86 milijonov tolarjev dobička.

Hkrati z omenjenimi porasti prihodkov in različnih ravni poslovnega izida velja opozoriti tudi na rast stroškov. Slednji so porasli za 12 odstotkov v primerjavi z letom 1999, planirano rast za leto 2000 pa so presegli za 3 odstotke. V njihovem okviru velja posebej izpostaviti stroške dela, ki so, ob povprečno manjšemu številu zaposlenih, nominalno porasli za 15 odstotkov in prehiteli planirano rast za 7 odstotkov. Stroški dela so bili tako za dobrih 160 milijonov tolarjev večji od načrtovanih.

Ob lanskoletnih povečanjih bruto urnih postavk je povprečna bruto plača v Alpini

znašala 134.315 tolarjev. Nominalno je bila za 13,1 odstotka višja od povprečne bruto plače v letu 1999, realno pa za 3,9 odstotkov. Rast povprečne bruto plače v Alpini je lani, tako kot v letu 1998 in 1999, ponovno prehitela rast povprečne bruto plače v Republiki Sloveniji. Povprečna bruto plača v Republiki Slovenija je znašala 191.669 tolarjev in je bila nominalno za 10,6 odstotkov, realno pa za 1,6 odstotkov višja od povprečne bruto plače v letu 1999. Rast povprečne bruto plače v Alpini je tako realno prehitela rast povprečne bruto plače v Republiki Sloveniji za 2,26 odstotkov.

Alpina je ob približno 94 tisoč parih manj prodane obutve v primerjavi z letom 1999 povečala prihodke iz naslova prodaje obutve za slabih 8 odstotkov. Nekoliko manj kot 90 odstotkov lanskoletne prodaje obutve gre na račun obutve Alpina, dobrih 10 odstotkov pa je prinesla dokupljena obutve. V strukturi prodaje obutve, izdelane v Alpini, predstavlja modna obutve slabih 60 odstotkov, športna pa nekaj več kot 40 odstotkov.

Prodanih je bilo 1.601.380 parov obutve izdelane v Alpini, 84 odstotkov v izvoz in 16 odstotkov na domačem trgu. Parovno je bila prodaja za dobrih 18.000 parov manjša kot v letu 1999, letni plan pa je bil dosežen 99-odstotno. Poleg obutve, izdelane v Alpini, je bilo na domačem trgu prodanih tudi 347.550 parov dokupljene obutve, za 4 odstotke več kot v letu 1999.

V letu 2000 smo izdelali 1.489.962 parov obutve. Letni načrt smo dosegli 92 odstotno, izdelane količine pa so bile v primerjavi z letom 1999 za 5 odstotkov nižje.

Za investicije smo namenili okroglih 227 milijonov tolarjev. Slabih 15 odstotkov omenjenih sredstev smo porabili za posodobitev in prenavo prodajaln.

Uspešno poslovanje v letu 2000 bo, ob smelih načrtih za leto 2001, pripomoglo h krepitvi zaupanja tako s strani zaposlenih in investitorjev kakor tudi vseh drugih javnosti, ki spremljajo dogajanja in poslovanje v Alpini. Ker želimo postati še boljši in ker smo pripravljene na nove izzive, verjamem, da bomo ob pregledu poslovanja za leto 2001 ponovno lahko ugotovili, da smo dosegli zastavljene cilje in da smo bili uspešni.

Mateja Debeljak**Znamo izkoristiti prednosti?**

V tem časopisu je osrednji del namenjen tekaškim športom. Največ prostora dajemo svetovnemu prvenstvu na Pokljuki. Zopet ena izmed stvari, za katere bi lahko rekli, da se nas ne tiče. O teh tekmovanjih lahko vsak, ki ga to zanima, prebere v dnevnem časopisu.

A vseeno ni čisto tako. Prav je, da tudi tisti, ki prebiramo naš časopis, izvemo, da Alpina in njeni tekaški čevlji v svetu nekaj veljajo. In da znamo to povedati tudi ostalim.

Konkurenca je neusmiljena. Danes si, jutri ne. Kakovost čevljev bomo morali znati vnovičiti tudi skozi predstavitev tekmovalcev, ki imajo našo opremo in ki dosegajo dobre rezultate.

Zakaj se včasih zgodi, da odličnega tekmovalca, ki je nosil naše čevlje, ti kar naenkrat zažulijo. Odloči se za drugo znamko. Odgovor se ponuja; vsak naj presodi sam. A veliko jih je, ki ostanejo pri naši opremi. Tem pa bomo morali posvetiti nekaj pozornosti in jih skušati obdržati.

Bilo je svetovno prvenstvo. Bilo na domačem terenu. Alpina je imela mnogo možnosti za dobro promocijo. Je to dovolj izkoristila? Je poiskala vse možnosti, da bi svet in domovina spoznali, da Alpina nekaj velja? V neusmiljenem boju za prevlado ima pomembno vlogo denar. To je dejstvo in tudi v Alpini ne bomo mogli preko tega. Je denar za promocijo vržen stran? Če bi bilo tako, bi tega znane firme gotovo ne počele.

Kaj pa mi? Je škoda denarja za nekaj drobnarij, ki bi reklamirale Alpino? Je škoda nekaj delavcev, ki bi bili ves čas v središču dogajanja in za katere bi se vedelo, da so iz Alpine. Mnogokrat je zelo pomembna prijazna beseda in na koncu povabilo, naj nas obiščejo tudi v podjetju, prodajalni ...

Marsikdo bi rekel, da se tisti, ki gredo na take in podobne prireditve, zabavajo in zapravljajo čas. Zelo lepo je, če so na takih mestih ljudje, ki jim je to tudi zabava. A kljub temu, iskanje stikov in biti ob pravem času na pravem mestu, to je še kako trdo delo, ki lahko prinese mnogo več kot bi si mislili.

Naša znamka je pri tekaških čevljih poznana. Če hočemo, da bo taka ostala, moramo stalno vlagati v to. Vlagati v mlade, vlagati v tekmovalce. Ne smemo pa pozabiti na navadne smrtnike ... Tekmovalci so tako rekoč le vaba za množice. Od množice, ki se bo odločala za naše izdelke, pa je odvisen naš obstoj. Zato je treba vlagati tudi v te. In to na več načinov. Ti so znani; mnogo jih je. Tu ni treba odkrivati Amerike.

Mora pa biti volja ... Veliko jih je, ki tako voljo imajo. To spoznavamo na vsakem koraku. Kako lep je občutek, ko vidimo, da nekdo svoje delo opravlja s srcem. Toda mnogokrat se srečamo tudi z obratnim. Zakaj? Marsikdaj bi lahko le drobna pozornost, droben pravilen namig, naredil čudež. Toda velikokrat je tak korak zelo težak ali pa spet ni prave volje, da bi odkrili, kaj je tisto ... Škoda ...

Jožica Kacin

Podjetja se bodo delila tudi po kriteriju, ali so doumela informacijsko dobo ali ne

V novoletnem informatorju sem »napovedal«, da bo letošnje leto za Alpino leto e-businessa, lepo po slovensko povedano leto elektronskega poslovanja oziroma e-poslovanja. Včasih se mi zazdi, da je posvečanje let ali dni raznim temam pretiravanje. Je pa res, da na tak način želimo določeni stvari dati poseben pomen. In prav to želim v tem primeru. »E-poslovanju« (da ne bomo tolikokrat pisali obeh besed, v bodoče kar krajšajmo e-p) nameravam v letošnjem letu posvetiti posebno pozornost. Lansko leto smo se veliko posvečali razvojni usmerjenosti in ustanovitvi Razvojno raziskovalne skupine Alpina. S tem bomo letos nadaljevali, dobro zastavljeni projekti pa bodo že dali določene rezultate. A iti moramo naprej. Za dolgoročno uspešno poslovanje moramo postaviti osnove, da se bo Alpina s pomočjo e-p razvila v sodobno e-podjetje.

In kaj sploh je e-p? E-p je poslovanje podjetja, ki temelji na uporabi sodobnih informacijskih tehnologij in svetovnega spleta (interneta). E-p je predzadnja stopnja na poti do e-podjetja, katerega osnovno gonilo je razvoj poslovanja in neposredna interaktivna povezanost s kupcem, elektronsko odločanje ter visoka informacijska usposobljenost vseh delujočih v podjetju.

Alpina je bila med prvimi podjetji v Sloveniji, ki je že pred veliko leti kupila dovolj zmogljiv IBM računalnik in začela uvajati informatiko v podjetje. Prva leta je bil računalnik samo dober pomočnik za obračune, ki so zahtevali obdelavo velikih količin podatkov (plače, sestavnice izdelkov, razpis delovnih nalogov, spremljanje zalog, računovodske evidences itd.). Obdelave so bile najprej posamične, zaokrožene celote. Po nekaj letih uvajanja so se posamične obdelave začele združevati v celovit sistem. Takrat je bilo moderno govoriti o MIS – upravljaljskem informacijskem sistemu. Tudi v Alpini imamo tak informacijski sistem.

Nadaljnji razvoj je prinesel namizne (osebne) računalnike ali PC-je. Najprej jih je bilo malo in so bili nepovezani, predvsem koristni za manjše posamične obdelave podatkov. Ogromen skok v boljšo notranjo informacijsko povezanost je omogočila povezava velikega računalnika v podjetju z mrežo PC-jev. Govorimo o intranetu, notranji informacijski mreži, ki je omogočila sodobno notranje komuniciranje.

Pravo revolucijo pri zunanem komuniciranju podjetij pa je prine-

sel internet. Informacijska povezanost s svetom se je nepredstavljivo povečala, ponudile pa so se tudi nove poslovne možnosti. Nove informacijske tehnologije bodo temeljito spremenile svet.

Začelo se je s tako imenovanim www ali svetovnim spletom in elektronskim trgovanjem (e-commerce). Tudi tu Alpina ni zaostajala: spet je že med prvimi sledila s svojo spletno stranjo www.alpina.si in podaljšala svojo kataloško prodajo na prodajo preko interneta. Na nesrečo čevlji niso med tistimi izdelki, ki bi bili primerni za prodajo »na daljavo«, in ta način ni zaživel. Tudi pri konkurenci in poznanih tujih firmah ta vrsta prodaje ni uspela. To se bo bistveno spremenilo, ko bodo v uporabi sistemi za merjenje nog in prilagoditve posameznim zahtevam in željam kupcev.

Sedaj smo pred naslednjo, zelo zahtevno stopnjo razvoja informatiziranosti v Alpini: e-p. Možnosti, ki nam jih nudita intranet (elektronska povezanost znotraj firme) in internet (elektronska povezanost s svetom), moramo temeljito izkoristiti. Za to ne bomo rabili nobene nove »službe za e-p«. Gre za to, da bomo informacijsko »prepojili« vse obstoječe poslovne funkcije in procese. Notranja poročila in zapisnike bo zamenjala notranja elektronska pošta. Nobenega papirja, nobenega kopiranja in osebnega prenašanja iz pisarne v pisarno. Vse bo šlo od PC-ja do PC-ja, nič se ne bo izgubilo, ob mnogo večjih možnostih za odločanje ob pravem času in na osnovi veliko več relevantnih podatkov.

Generalni direktor mag. Martin Kopač

Za povezanost s svetom bosta pomembni dve komponenti: kupci in dobavitelji. Z nekaterimi kupci smo že sedaj elektronsko povezani in naročila dobimo po e-pošti. V nekaj letih moramo to doseči z vsemi kupci. To je pomembno zaradi enotne povezave naročil naprej s planiranjem in naročilom materialov. Največje težave bodo pri povezavi z našimi dobavitelji. Velika pestrost naročil in iz tega izvirajoča velika raznovrstnost materialov (in veliko število dobaviteljev) nam bo zelo oteževala delo.

Internet prinaša izjemno preglednost trga. Če je moral nekdo iz nabave prej potovati po sejnih ali obiskati veliko dobaviteljev, da je prišel do ustrezne ponudbe za določen material, bo iste podatke v bodoče lahko našel v pisarni s pritiskom nekaj gumbov na računalniku in nekaj minutnim »deskanjem« po internetu. Da ne bo nesporazuma: osebni kontakti bodo še naprej zelo pomembni in nena-domestljivi, obiski pri dobaviteljih in obiski sejmov še vedno nujni. Bo pa neprimerno boljša informiranost in zato odločitve lažje in boljše. In lažje in boljše se bomo prilagajali spremembam. Te pa vedno bodo.

Pripravljati se moramo na revolucijo v stikih s kupci. Ti bodo dvojne narave: vpliv na oblikovanje naših proizvodov in prilagoditev proizvodov posameznim željam kupcev. Dandanes delujemo v Alpi-

ni po principu, da smo »distributor driven«, ali po domače, da nam naši distributorji določajo, kaj naj izdelujemo in jim prodajamo. Internet bo omogočil popolnoma drugačne stike med kupci in prodajalci. V Ameriki je že danes poznana cela vrsta podjetij, v katerih so razvili elektronsko povezavo s končnimi kupci do tako visoke stopnje, da ne rabijo nobenih posrednikov, ki bi jim (napačno) razlagali, kaj želijo končni kupci.

Posebno poglavje je digitalizacija proizvodnega procesa, ki je tudi povezana z e-p in smo jo v Alpini že začeli. Gre za računalniško povezanost od oblikovanja kopita, izdelave gornjih delov, do sekanja z vodnim rezalnikom in šivanja z računalniško vodenim šivalnim avtomatom. Na tem področju smo lansko leto naredili velike korake. Sedaj bo potrebno te procese še bolj vključiti v celotno poslovanje. In kar je najvažnejše: digitalizacija proizvodnih procesov pri izdelavi obutve bo omogočila boljše prilagajanje željam kupcev.

Tu je še cela vrsta povezav s svetom: delničarji, banke, država, mediji, itd., itd. Vse to danes zahteva določeno informatiko, za katero je toliko in toliko ljudi, ki veliko stanejo. Na osnovi pridobljenih ali izdelanih podatkov nenehno prihaja do določenih odločitev, ki imajo za Alpino pozitivne ali negativne učinke. Tudi te postopke moramo optimizirati.

Upam, da sem vam na kratko pojasnil, kaj vse se skriva za danes tako modernima in velikokrat uporabljenima (ali zlorabljenima) besedama »elektronsko poslovanje«. Prepričan sem, da za uspešnost podjetja v bodoče ne bo pomemben samo izdelek. Podjetja se bodo v nekaj letih delila tudi po kriteriju, ali so doumela naglo prihajajočo informacijsko dobo ali ne. Tista, ki jo bodo doumela, bodo cvetela, preostala pa se bodo borila za goli obstoj. Aktivnosti, ki jih začnemo letos, nas bodo popeljevale v prvo skupino.

mag. Martin Kopač

kako POSLUJEMO

Sklepi nadzornega sveta, sveta delavcev, uprave, mnenja lastnikov, menagerjev, delavcev, sindikata...

Hiter tempo, veliko sprememb, več in bolje

Začel bi s pritrditvijo misli, da če se veliko dogaja, tudi čas zelo hitro teče. Ravno kar smo končali »magično« leto 2000, pa smo koledarsko že pri koncu prve četrtine novega leta, v razmišljanjih in ravnanjih pa že kar daleč v prihodnosti. To potrjuje, da so bile v preteklem obdobju sprejete pravilne usmeritve, ki omogočajo neprekinjeno nadaljevanje začete s ciljem prilagajanja razmeram in povečevanja uspešnosti. In ker se vedno pojavljajo novi problemi, novi izzivi in nova pričakovanja, je potrebno neprestano iskati nove odgovore in nove poti za prilaganje. Vse pa s ciljem uresničevanja že predstavljene strategije in poslanstva Alpine.

Kaj nas torej čaka v bližnji prihodnosti?

Nove tehnologije

Najprej nadaljevanje dela pri uvajanju novih tehnologij. Rezalnik z vodnim curkom, šivalni avtomati in sistem za modeliranje v treh dimenzijah so projekti, ki smo jih bolj ali manj uspešno obvladovali. Pri vsakem se pojavljajo specifične težave (pričakovane in nepričakovane), globoko sem pa prepričan, da je pot popolnoma pravilna in da z izkušnjami dobesedno vsak dan prihajamo do novih spoznanj, ki potrjujejo pravilnost usmeritve in smiselnost vlaganja naporov za optimalen izkoristek. Kot je bilo že večkrat omenjeno, rezultata tako korenitih sprememb ni mogoče pričakovati čez noč, tudi niso pogojeni z uspešnostjo posameznikov, temveč so lahko skupek usklajenega sodelovanja več služb oziroma sektorjev.

Prilaganje proizvodnje naročilom

Drugo področje je prilaganje proizvodnje naročilom po posamez-

nih programih. Ob zmanjševanju števila zaposlenih in spremenjenih količinah po posameznih programih to pomeni spreminjanje tako obsega proizvodnje po posameznih oddelkih in s tem premeščanja zaposlenih med oddelke, kot tudi spremenjeno strukturo kooperacije (več izdelanih celih čevljev). V tem mesecu se bo izoblikovala »slika« proizvodnje za sezono jesen-zima (do oktobra na modnem programu oziroma do novembra na športnem programu), kar bo osnova za prej omenjene spremembe. Je pa že jasno, da v mesecu aprilu začnemo s proizvodnjo FLEX programa in to po 400 parov na dan. To bo pomenilo, da bo del montaže športnega programa prešel na izdelavo novega programa.

Drugi problem, ki ga bomo morali rešiti, je izdelava vzorcev in potniških kolekcij modnega programa. Trenutna kapaciteta vzorčne delavnice ne omogoča realizacije potrebnih količin, kljub dejstvu, da se je delalo tudi v nadurah. Izkoriščam tudi to priložnost za pohvalo in zahvalo vsem vključenim v izdelavo vzorcev za razumevanje in za vložen napor.

Izboljšanje produktivnosti

Poleg prilagajanja naročilom pa se v sami proizvodnji lotevamo še enega projekta. To je izboljšanje produktivnosti skozi analizo postopkov, načinov in metod dela. To področje je ostajalo v Alpini v preteklosti nekako ob strani, je pa za resno industrijsko proizvodnjo zelo pomembno. Za pomoč pri realizaciji tega problema smo pridobili strokovnjaka iz Anglije g. Shorta. Na obvladovanju podatkovnega dela pa nameravamo sodelovati s SATRO. Predhodno opravljena analiza je pokazala na velike pomanjkljivosti pri delu, zato je ta projekt velikega pomena. Ker začnemo praktično »iz nič« in ker je področje dokaj zahtevno, je tudi časovna opredelitev poteka projekta težko predvidljiva. Kljub temu pa smo za izvedbo prve (uvajalne) faze predvideli rok do julija, ob sprotne preverjanju rezultatov pa bi celoten projekt (ob sprotne testiranju) izpeljali do konca leta 2001.

Prilaganje novo nastalim razmeram – izboljšanje organizacijske kulture podjetja

Poudariti želim tudi notranje prilaganje podjetja novo nastalim razmeram. Poleg novih tehnologij, spremenjenih količin po posameznih programih in spremenjenega obsega dela po posameznih oddelkih, so velikega pomena tudi spremembe v pretoku informacij in v spremenjenih postopkih dela. Sledenje tako razvojnim kot komercialnim aktivnostim (novi proizvodi, novi kupci, spremenjen način naročanja – ponaročila, obutev po meri) zahteva absolutno

Tehnični direktor Janko Rejc

prilagoditev v organizaciji dela in v učinkovitemu pretoku informacij. Če dodam še razno razne kombinacije proizvodnje (znotraj in izven Alpine), je potreba po zgoraj omenjenem še večja. Navedeno bo povzročilo tudi določene kadrovske spremembe, vse pa z namenom odgornjega in učinkovitejšega dela. Bolj učeno bi vse skupaj opisali kot izboljšanje organizacijske kulture podjetja.

Vsakdanje naloge

Nazadnje in ne najmanj pomembne pa ostajajo pred tehničnim sektorjem »običajne oziroma vsakdanje naloge«: priprava proizvodnje (tehnični in oskrbni del) in sama proizvodnja (količine, kakovost, roki).

Sledil bi lahko zaključek, da bo z izpeljavo zgoraj omenjenih projektov tudi izpolnjevanje zadnje naloge lažje. Žal temu ni vedno tako. Neusmiljena konkurenca vedno in povsod postavlja enake zahteve: ceneje, hitreje, bolje. To pa pomeni, da ni časa za predah, temveč je vedno potrebno iskanje nečesa novega. Vedno je potrebno nekaj več, nekaj bolje ...

Janko Rejc

Leto 2001 – zanimivi in zahtevni izzivi na vseh področjih komerciale

Leto 2001 postavlja pred Alpino zanimive in zahtevne nove izzive na vseh področjih komerciale.

Modni program

Na modnem programu želimo nadaljevati začeto delo na razvoju in prodaji čim bolj enotne kolekcije.

Zavedamo se, da je ta naloga vse prej kot lahka, vendar na zastavljenih ciljnih moramo vztrajati. Trenutno je naša kolekcija se vedno preveč raznolika, kar nam povzroča prevelike stroške v nabavi in proizvodnji. Seveda rešitev ni v tem, da na silo zmanjšamo število modelov v novi

kolekciji, kajti na ta način bomo zmanjšali le naročila in s tem poslabšali naš rezultat. Kako najti prave modele, kako jih izdelati s čim manjšimi stroški, tako da bomo svetovno konkurenčni? To je vprašanje ob katerem bi se morali zamisliti in poskušati najti prave odgovore. Tre-

nutno je naša konkurenčnost, glede na stroške proizvodnje, kvaliteto in spoštovanje dogovorjenih rokov, močno vprašljiva.

Veliko težav nam povzroča tudi trenutni kaos na nabavnem trgu, predvsem pri usnju. Cene se dvi-

(nadaljevanje na str. 4)

(nadaljevanje s str. 3) **Leto 2001 – zanimivi in zahtevni izzivi ...**

gajo, usnja primanjkuje, kvaliteta je slabša.

Prvi odzivi na novo kolekcijo kažejo, da bo naročil dovolj, začenja pa se bitka za kakovost, konkurenčnost in spoštovanje prodajnih rokov.

Športni program

Na športnem programu je bilo lansko leto v znamenju začetka novih razvojnih projektov. Prve rezultate smo že poželi na pravkar končanem sejmu ISPO. Na tekaškem programu smo, kar se tiče izdelka, številka ena na svetu. Tudi prve ocene naročil kažejo na povečanje. Uspeli smo pridobiti resnega partnerja na Finskem, kjer smo bili do sedaj slabo zastopani. Na novo začenjamo v Italiji, deloma v Nemčiji. Vsi si želimo, da bi naslednji razvojni projekti prinesli dobre rezultate.

Smučarski program je bil ocenjen pozitivno, toda dejstvo je, da tu rabimo velik nov skok, nov zagon. Tega lahko prinesejo le novi uspešni projekti. V nasprotnem je usoda tega programa pod vprašajem.

Na treking programu se trudimo uspeti in prebiti z novimi projekti. V razvoju imamo dva nova podplata, ki bosta le na naših čevljih. Del kolekcije se bo proizvajal na Kitajskem, ker proizvodnja v Evropi ni konkurenčna. Treking program je za Alpino strateškega pomena predvsem iz dveh razlogov:

– kaj bomo storili, če se uresniči najboljši črnogled napovedi vremenarjev v zvezi s toplo gredo in nam zaradi tega pade ves zimski program,

– trg za tovrstno obutev je velik in se bo razvijal še naprej.

Konkurenca je sicer zelo ostra, toda kje pa ni. Zavijamo rokave, dokažimo sebi in svetu, da smo boljši in uspeh bo prišel. Biti moramo pa boljši, kakovostnejši in cenejši, če se hočemo prebiti. Ali bi morda kdo raje vnaprej obupal?

Maloprodaja

Na področju maloprodaje je letos prva naloga ponovno postaviti svojo mrežo prodajal v Srbiji. Na nadzornem svetu smo postavili prve temelje in sprejeli odločitev o ustanovitvi našega podjetja v tej državi. Naloga tega podjetja bo zopet povezati naše prodajalne v dobro mrežo. Prepričani smo, da je organizacija, kot jo imamo v Bosni in na Hrvaškem, prava. Zakaj naših izkušenj ne bi uporabili tudi v Srbiji.

Druga naša prednostna naloga je spremljanje razvoja Mercatorja, saj načrtujemo, da bomo v vseh centrih, ki jih bo odprli, imeli tudi mi svoje prodajalne.

Nadaljevali bomo začeto delo pri ponaročanju. V lanskem letu sicer nismo uspeli povečati prodaje, so pa zato zaloge nižje, kot bi bile ob normalnem naročanju. Pot je

Komercialni direktor Aleš Dolenc

prava, ni pa lahka in tudi ne odvisna le od maloprodaje. Če ne sodelujemo vsi, potem rezultata ne bo.

Izvozno-uvozna operativa

V izvozno-uvodni operativi bo to prelomno leto. Končno smo v Alpini pripravili vse, da smo lahko oddali prijavo za pooblaščenega izvoznika in knjigovodske vpise uvoza in izvoza. Ko bo sistem zaživel, bomo sposobni, da prevzamemo delo špediterjev in del dela carinikov. To pomeni, da bomo opravili vse potrebne postopke, kamionom ne bo potrebno na carino, ampak neposredno h kupcu. Tako bomo pri uvozu in izvozu delo opravili hitreje in prihranili drage stroške špedicije. Seveda pa bomo morali zaupanje carine tudi opravi-

čiti z našim točnim in sprotnim delom. Sistem ne bo dovoljeval netočnosti, bližnjic ali preveč domačnosti. Delati bo potrebno točno po predpisih, ker bomo sicer izgubili zaupanje državnih organov.

V strategijo Alpine smo zapisali, da želimo biti razvojno usmerjeno podjetje. Razvoja ne smemo razumeti ozko le kot razvoj izdelkov (ki je seveda zelo pomemben), ampak kot razvoj celotnega poslovanja. Za jutrišnji obstoj bomo morali trdo delati. Poiškati bomo morali boljše rešitve (razviti poslovanje), biti boljši od drugih. Če smo nekaj uspešno delali dolgo časa, to še ne pomeni, da bomo s tem tudi jutri preživeli. Zakon globalizacije je neizprosno: v tem kar delamo, moramo biti najboljši.

Aleš Dolenc

Na letošnjem sejmu ISPO uspešno predstavili nov tekaški čevljev SK 2002

Proizvodnja obutve za tek na smučeh je za Alpino zelo pomembna, saj dosegajo tekaški čevlji v športnem programu največjo količino. Tudi v svetovnem merilu smo pomemben proizvajalec tekaške obutve, po količini zaostajamo samo za Salomonom. Naše čevlje uporabljajo tudi mnogi vrhunski športniki, kar je pomembno pri promociji blagovne znamke Alpina doma, še bolj pa v tujini.

Zaradi vsega zgoraj naštetega smo se pred več kot letom dni odločili, da razvijemo nov tekmovalni čevljev za diagonalno (skating) tehniko, SK 2002. Pri razvoju novega čevlja so nam pomagali tekmovalci iz slovenske in norveške reprezentance, ki uporabljajo naše čevlje, v veliko pomoč pa nam je bil tudi Institut Jožef Stefan.

Stranska stabilnost je pri skating čevlju zelo pomembna, ker je v fazi odziva za boljši oprijem smučko potrebno postaviti na rob. Z meritvami smo ugotovili, da je bil naš stari SK čevljev v opetniku šibak, zato smo izdelali prototip s kovinskimi opornicami. Testiranja na snegu so pokazala, da je bila sprememba pozitivna. Isto smo dokaza-

S sejma ISPO Foto: Tone Pintar

Tako je stojalo »Alpina«

Zanimivo, enostavno, visoko 130 cm, za toliko in toliko čevljev, prenosljivo, ne predrago. Alpinino ...

... Tako naj bi bilo Alpinino stojalo ... Rabili bi ga za razne predstavitve kolekcij pri nas in v tujini. Nekaj takega je želel moj mentor komercialni direktor, Aleš Dolenc.

Ko je čevljev narejen, je eno, na kakšen način ga prodamo, pa naslednje, brez česar ne gre. In v tem delu celotnega ciklusa izdelka igra predstavitve svojo vlogo.

Malo stojalo

Stojalo je namenjeno za športne čevlje: tekaški, pancar, roler, trekking. Vsaka vrsta čevlja ima svoj ogledni karton. Namenjeni so za prodajalne, sejme, sestanke in druge predstavitve Alpininih čevljev. Foto: Jerneja Kristan

Kakšno je Alpinino stojalo? Stojalo je osnovano po linijah Alpininega znaka, zato nas njegova vizualna podoba s svojo obliko konstrukcije in modro barvo opominja na znak Alpine. Tako s svojo identičnostjo predstavlja enega pomembnejših predstavitvenih proizvodov, saj je stojalo take oblike lahko lastno le Alpini. Foto: Jerneja Kristan

Ob upoštevanju vseh zahtev sem hotela narediti nekaj posebnega, značilnega samo za Alpino. To pa mi je nudil tudi znak Alpina. Stojalo je moralo biti uporabno kot dodatek k sedanjemu opremljenju prodajalnih, ali pa samostojno kot osnovna oprema. Za te namene je bila izbira materiala

zelo pomembna. Izbrala sem štiri različne materiale, ki so se morali dopolnjevati med seboj funkcijsko in estetsko. Z uskladitvijo vseh izdelovalcev je nastalo stojalo Alpina.

Načrtovala sem, da bo ta naloga potegnila za seboj nadaljnji razvoj celotnega predstavitvenega mate-

riala, saj sem imela ob tem vseskozi v mislih spremljajoče proizvode, ki se bodo med seboj dograjevali in dopolnjevali, do izoblikovanja velike podobe Alpine.

Podoba ustvarja osnovna konstrukcija s policami in obročem v ozadju, na katerega je napeta tkanina, ki se jo lahko zamenja. Daje možnosti različnih tiskov in s tem menjavanje iz sezone v sezono, sledeče tisku katalogov. To je tudi način predstavljanja novih trendov kolekcije. Konstrukcija nudi neko prednostno razvrstitev čevljev – možnost treh polic in prostora zunaj in znotraj kovinske konstrukcije v obliki črke A (Alpina). Stojalo je univerzalno, saj je primerno za modne in športne kolekcije. Nudi veliko možnosti postavljanja in sestavljanja, kar omogoča prilagajanje prostoru. V večjih prodajalnih je lahko tudi večje stojalo. Z različnim sestavljanjem se lahko stojala tudi razlikujejo, ampak še vedno ohranjajo svojo skupno značilnost. V isti prodajalni se lahko spremeni tudi postavitve iz ene v drugo kombinacijo. Tako je zagotovljena dolgoročna svežina opreme. Oprema živi s spreminjajočimi se kolekcijami. Tudi z menjavanjem tkanine dobi nov pridih.

Stojalo je namenjeno za prostore v podjetju, poslovodske konference, sejme, v prodajalnih pa v prodajnem prostoru, v izložbah in pred vhodi.

Stojalo Alpina daje odprte možnosti variacij, omogoča spremembe, giblje se vzporedno s časom in spreminja za prihodnost ...

Jerneja Kristan

li tudi z meritvami, zato smo izdelali nov prototip z močnejšim opetnikom in manšeto, ki nudi tekaču boljše stransko stabilnost.

Na lanskem sejmu ISPO se je porodila ideja o manšeti, ki bi tekaču pomagala v fazi odziva smučke postaviti na robnik, kar je potrebno za boljši odziv. To smo dosegli tako, da smo os tečaja manšete zavrteli navzven, do sedaj pa je bila os pri vseh čevljih pravokotna na smučko. Tako manšeto smo imenovali ASC – Active Skating Cuff in jo takoj tudi patentirali. Meritve so dokazale, da ASC manšeta res pomaga pri nastavitvi smučke na robnik v fazi odziva.

Obe zgornji novosti smo uporabili pri izdelavi silikonskega prototipa novega SK čevlja. Meritve in testiranja na snegu so dokazala pravilnost našega razmišljanja, zato

SK 2002 Foto: Tone Pintar

smo se odločili za izdelavo orodij za brizganje plastičnih delov novega čevlja SK 2002. Izdelali smo že nekaj deset parov novega čevlja, katere imajo na testiranju tekmovalci. Na podlagi teh testiranj bomo do začetka serijske proizvodnje opravili še potrebne popravke.

Novi čevljev smo javnosti prvič predstavili na sejmu ISPO v Münchnu v začetku februarja. Na Institutu Jožef Stefan smo izdelali predstavitev novega čevlja z robotom, katerega smo na razstavnem prostoru postavili na vidno mesto. Poleg robota je bil tudi ekran, na katerem se je predvajala računalniška predstavitev novega čevlja. Predstavitev je prikazovala izboljšano stransko stabilnost ter novo ASC manšeto, na koncu vsake predstavitve pa je robot naredil nekaj gibov z novim čevljem in s tem nazorno pokazal delovanje nove manšete. Robot je umetno nogo premaknil v smeri naprej, vzporedno s smučko, zaradi ASC manšete pa se je smučka zavrtela okrog vzdolžne osi na notranji rob. Rotacijo smučke je poudaril kazalec, ki je bil pritrjen na smučko.

Predstavitve novega čevlja z robotom na sejmu je bila uspešna, saj je vzbudila veliko pozornosti, bila pa je tudi dovolj jasna in nazorna, da je vsak obiskovalec razumel prednosti našega novega tekmovalnega čevlja.

Konkurenca na tekmovalnem področju letos na sejmu ni predstavila nič novega, tako da lahko s ponosom trdimo, da smo na tržišču dali trenutno najboljši tekmovalni čevljev. To potrjujejo tudi zadnji rezultati testiranja tekmovalcev. S tem si bomo še zakoreninili naš položaj v svetu na področju obutve za tek na smučeh. Seveda pa sedaj ne bomo počivali. Imamo nekaj zelo dobrih idej, ki pa so še v stanju testiranja in meritve, toda o tem kdaj drugič.

Aleš Jurca

Alpina je blagovna znamka, ki tudi na Krškem zasluži dobro mesto

Poslovno prodajni center Puntar v Krškem je pravo mesto nakupov in storitev. V njem najdemo tako rekoč vse. Lahko se odžejamo, posladkamo, polepšamo pričesko, kupimo nakit, avdio video naprave, se oblečemo z oblačili znanih tujih in domačih znamk ... Lahko najamemo računovodski servis, uredimo varovanje objektov in premoženja, opravimo servis računalnikov, projektiranje in iz tega centra se širijo tudi glasovi radia Krško, ki oddaja za območje Posavja in ki ga vodita zakonca Puntar.

Od 23. februarja naprej pa se lahko obujemo tudi v čevlje Alpina. Tudi našo prodajalno vodita zakonca Puntar, lastnika omenjenega centra. Uredila sta jo, po za Alpino značilnem načinu. V privlačni prodajalni, ki je na lepo dostopnem in vidnem mestu, bodo prodajali tako modno kot športno obutev. Da bodo kupci radi obiskovali prodajalno, bodo skrbela štiri prijazna dekleta; dve Petri, Maja in Teja. Ena Petra pa bo poleg prodaje zadolžena še za ostale administrativne in organizacijske zadeve, ki jih tudi ni malo.

Prodajalno so odprli tako, kot se za tako priložnost spodobi. Obiskovalce je nagovorila lastnica Marinka Puntar, ki je povedala, da so odprtje Alpine težko pričakovali. Vendar pa to še ni vse. Center bo kmalu bogatejši še za nekaj prodajaln. Navzoče je pozdravil tudi direktor domače prodaje Primož Kopač, nato pa po simboličnem rezanju traku, obiskovalce povabil na ogled prodajalne in seveda k nakupu.

In prav tisto o nakupu, izgleda, da so obiskovalci vzeli sila resno. Ni bilo treba dolgo čakati. Prvi par je bil izbran tako rekoč takoj. Pa ne samo prvi par. Veliko parov je bilo prodanih v prvi uri odprtja prodajalne. Ko bi bilo tako naprej, bi kamion iz Alpine v Krško vozil na redni liniji. Prvo navdušenje se običajno sicer malo poleže, vendar pa prodajalni vseeno želimo veliko uspehov in dobro prodajo.

Prvi par je izbrala Martina Božič. Povedala je, da se je odločila za udobne čevlje, ki jih bo uporabljala za hojo. Preizkusila jih je in povedala: »Lahki so, udobni, čudoviti za utrujene noge.« Tudi drugače pozna Alpino in rada kupuje našo obutev. Dejala je, da je slišala, da bo odprtje nove prodajalne in ker je bilo primerno vreme je prišla na ogled. »Alpinini čevlji so dobri in v Krškem nam je manjkala vaša prodajalna,« je zaključila.

Prodajni prostor je bil poln. Tudi pri blagajni je bila vrsta. Dober znak. Med mnogimi kupci pa je bil videti še posebej zadovoljen moški, ki je zase izbral par. Pa še nekaj je bilo zanimivo. Mož se je obul v čevlje in ko je žena prišla na vrsto pri blagajni, je rekla: »Mož si je izbral čevlje, pa jih noče dati dol. Pravi, da bo imel kar obute.« Prodajalke, že vajene tega, (predvsem pri otrocih, pa saj se

na srečo vsi kdaj pa kdaj malo pomladimo), so vzele stare čevlje in jih skrbno položile v škatlo in v vrečko. Mož je ogledoval čevlje, hodil po prostoru in v smehu pripovedoval, da nič ne škripljejo. V roki je nosil tri Alpinine vrečke. Njegova dobra volja, polne roke in seveda »neškripanje čevljev«, je bil dovolj tehten razlog, da ga povprašam o tem in onem. Mož se vljudno predstavi kot Daniel Rožanc. Pove, da je oče Marinke Puntar, lastnice prodajalne, nato pa nadaljuje: »Kupil sem dobre čevlje. So primerne cene in ne škripljejo. Zelo sem zadovoljen.« Seveda moja radovednost ni pustila, da ne bi vprašala, kaj pomeni tisto škripanje. Mož mi je prijazno razložil, da je čevlje, v katerih je prišel na odprtje, sicer rad nosil, vendar je zadnje čase ob vsakem koraku nekaj zaškripalo. To ga je seveda motilo. To in še kaj, je bil tudi razlog, da jih je dal lepo varno položiti v škatlo in spraviti v vrečko. Na vprašanje, kaj nosi v ostalih vrečkah, pa je povedal, da je

Takole se pride do prodajalne.

Nasmejani obrazi pričajo o veselju ob odprtju prodajalne. Z leve proti desni: prodajalka v prodajalni, lastnika Srečko in Marinka Puntar, direktor domače prodaje Primož Kopač, poslovodkinja iz Ljubljane Milka Rihar, spredaj tri prodajalke, druga z leve pa vodja maloprodaje za Slovenijo Olja Jereb.

Prodajalno sta odprla lastnik prodajalne Srečko Puntar in direktor domače prodaje Primož Kopač.

Prvi par je izbrala Martina Božič.

čevlje kupila tudi žena. »En par pa je od sestrične,« je pojasnil, nato pa se zasmejal: »V tem centru sem kupil tudi avto, pa je bil dražji kot čevlji.« Zakonca Puntar sta v tem centru najprej prodajala avtomobile. Toda kot sta sama povedala, sta ugotovila, da bi bilo pametneje poizkusiti kaj drugega in sta se odločila za sedanjo pot trgovsko poslovnega centra.

Pristopi tudi Danijelova žena, oziroma Marinkina mama Jožica Rožanc. Tudi ona je vesela. Povedala je, da pozna Alpino in da rada nosi naše čevlje. V Alpininih čevljih je pred petinštiridesetimi leti, stopila v zakon. Spominja se, da so bili čevlji črni in da jih je kupila v Ljubljani. Ima bolj plosko nogo in zato težko izbere primerno obutev. Toda v Alpini običajno dobi kaj zase.

Prijazna lastnika centra in lastnika Alpinine pogodbene prodajalne Alpina - Puntar Krško, sta povedala, da imajo s prodajo čevljev že nekaj izkušenj. Prej so imeli prodajalno v starem mestnem jedru. Prodajali so čevlje znanih znamk za mlade. Tudi sedaj so še obdržali prodajo čevljev znamke dr. Martens. Prodajalna je

zraven Alpinine, vendar v drugem prostoru.

Na vprašanje, kako da so se odločili za Alpino je Srečko Puntar povedal, da je izvedel, da Alpina išče lokacijo za prodajalno v Krškem. Navezal je stike z našimi delavci. Da so se dokončno dogovorili, pa je trajalo kar nekaj časa, saj je od prvih stikov pa do odprtja minilo kar leto in pol.

»Pa se splača prodajati čevlje?« je bilo moje naslednje vprašanje.

Srečko Puntar je odgovoril: »Gotovo, če ne, ne bi razmišljali v to smer. Že dolgo poznamo Alpino in verjamem, da je Alpina najboljši slovenski proizvajalec obutve. Zanimiva je tudi zato, ker ima dovolj pestro ponudbo od modne do športne obutve. Alpina je blagovna znamka, ki si tudi na Krškem območju zasluži dobro mesto.«

Petra Podlesnik je prodajalka, ki pa bo skrbela tudi za bolj operativne zadeve in sodelovanje z Alpino. »Rada prodajam čevlje. Že pet let to počnem in veliko vem o njih,« je povedala. Tudi Alpino pozna. »Všeč so mi vaši čevlji, so lepi in tudi kakovostni,« je zaključila in hitela h kupcem, ki so čakali na pomoč. Da bi bilo čim pogosteje tako.

Jožica Kacin

6. marec nov rojstni dan prodajalne na Ptuju

Ptuj, 6. marca 2001. Na Ptuj smo prispeli kot običajno dobro uro pred odprtjem prenovljene prodajalne. Vedno je namreč potrebno postoriti še kup drobnarij. Toda na Ptuju je bilo tako rekoč pripravljeno. Le nekaj manjših kozmetičnih popravkov in prodajalna je bila nared.

Kupci so že ves čas našega obiska ogledovali izložbe in marsikdo je želel vstopiti. Veliko zanimanje je bil tudi razlog, da so prodajalke že pred enajsto odprle vrata in povabile kupce. Zbranim, ki jih je bilo veliko, je najprej spregovoril direktor domače prodaje Primož Kopač. Sledil pa je glavni in tisti najvažnejši del, zaradi katerega prodajalna sploh je in na katerega smo vsi težko čakali. Prodajalke so prodajale, kupci kupovali. Vsi z nekim novim zagonom in energijo ter z obilico volje.

Komaj se je dobro zaključil uradni del, že je bila ob prodajnem pultu gospa, ki si je izbrala prvi par. Pa ne samo enega, kar dva. **Andreja Rakoš** je povedala, da je kupila ene bolj klasične sandale in druge bolj modne, svetlo modre čevlje. »Zmeraj kupujem v Alpini. Imam malo večjo nogo in v Alpini vedno dobim model zase. Imate kopita, ki se prilagajajo moji nogi. Veseli me tudi to, da imate vedno kaj novega, svežega, pa tudi vedno bolj modno obutev.« Andreja je še povedala, da pri nas kupi tudi športno obutev za tek, hojo, ima tudi naše rolerje.

Tudi prodajalke so se strinjale, da je Andreja stalni kupec in da si je tudi zato zaslužila, da je dobila prvi par.

Prodajalno je obiskal tudi župan mestne občine Ptuj **Miroslav Luci**. Že prodajalke so me opozorile na njegov prihod ter povedale, da sta gospod in gospa Luci stalna kupca. Tudi za naš časopis je bil pripravljen takoj povedati nekaj pohvalnih besed. »Obnova te prodajalne je velika pridobitev tako za Alpino kot tudi za mesto Ptuj. Zahvalil bi se vodstvu Alpine, da je tako lepo uredilo ta prodajni prostor. To je pomembno še zlasti zato, ker je šlo v tem primeru za koncept obnove, ki se sklada s starim mestnim jedrom Ptuja. S to obnovo je Ptuj dobil nov prijeten stavbni objekt, ki se sklada z starim mestnim jedrom. Prodajalna je med našimi občani zelo priljubljena, kar se vidi tudi po tem, da je vedno polna kupcev. To je zasluga

Alpine, ki ima dobro izbiro in lepe modele, prav tako pa tudi prijaznih prodajalk, ki znajo kupcem pri nakupu tudi ustrezno svetovati. Gospod Luci je povedal, da je stalen kupec v naši prodajalni. »Vedno, ko pridem pogledat v vašo prodajalno, nekaj kupim. Predvsem zato, ker imate take prodajalke, da zanjo prodati obutev,« je še enkrat pohvalil naše prodajalke ter pokazal, da nosi naše čevlje. Gospod Luci tudi smuča in tudi pri tem ostaja zvest Alpini.

Prodajalna v Ptuju je bila odprta leta 1958, torej uspešno posluje že kar trideset let. Prvi poslovodja je bil **Alojz Sredinšek**, ki ima tudi največ zasluga za to, da je prodajalna postala to kar je. Alojza je nato zamenjala **Hedvika Primožič**, poslovodsko delo pa nadaljuje **Dragica Jurgec**.

Prodajalna se je polnila in kupci so prihajali, odhajali. Veliko jih je odšlo z novim tovorom. Med gosti smo kasneje srečali tudi **Ireno Luci**. Tudi gospa županja, je z veseljem pristala na pogovor. »Zelo sem vesela, da ste naredili to prenovo, ker je prodajalna kar klicala po novi preobliki. Zelo je lepa,« je bila navdušena.

»Tudi lep izgled privablja kupce. Sama zelo rada prihajam v vašo prodajalno. Tu se počutim kot doma. Prodajalke so ustrezljive, prijazne ... Zdaj ko je prodajalna v novi preobliki, pa je občutek še toliko lepši,« je dejala in zaželela tako prodajalni kot časopisu vso srečo. Hvala gospa

Obnovljena prodajalna od zunaj

Z leve proti desni: Danica Kunčnik, Olivera Jereb, Majda Vrabl, Fani Bukvič, Dragica Jurgec, Primož Kopač in Zdenka Kostič

Preurejena prodajalna pred odprtjem.

Takole pa pred prenovo.

Na zdravje in na uspešno delo. Na levi predstavnik občine Ptuj **Bogdan Kovač**, nato arhitekt **Marko Šenk**, župan občine **Miroslav Luci** in direktor domače prodaje **Primož Kopač**

in gospod Luci. Tudi v Alpini smo veseli, da nas cenijo tudi tako pomembni in prijazni ljudje.

Čeprav je bilo v službi vseh pet delavk, kolikor jih je zaposlenih v prodajalni, so imele polne roke dela.

Sprehajala sem se po prodajalni in komaj smo ujele čas, da so mi povedale nekaj o svojih občutkih ob prenovi.

»Prvi občutki so lepi. Prodajalna je lepo zaživela, kupcev je mnogo. Zelo smo zadovoljne. Upam, da bo lepo urejena prodajalna vplivala tudi na to, da bo boljša prodaja, čeprav moram reči, da smo s prodajo v naši prodajalni na sploh kar zadovoljne,« je pripovedovala **poslovodkinja Dragica Jurgec**. Povedala je, da je bila prodajalna zaradi prenove zaprta od 27. januarja. »Z obnovo smo pridobili tudi prodajni prostor, saj smo del skladišča preuredili v

prodajalno,« je povedala poslovodkinja.

»Skladišče je res manjše, toda s pravo izbiro modelov, bomo prav tako lahko uspešno prodajale. V prenovljeni prodajalni smo pričeli s prodajo novih modelov, saj smo stare večinoma prerazporedili v druge prodajalne,« je pripovedovala in dejala, da je struktura kupcev v Ptuju različna. »Vedno več je zahtevnih kupcev, ki želijo bolj modno obutev. So pa tudi taki, ki jim je bolj všeč klasika.« **Dragica Jurgec** je pojasnila, da so od športne obutev v zadnjem času prodali precej rolerjev, manj pa smučarske obutve. Največ smučarske obutve prodajo na smučarskem sejmu. Ta poteka na sejmišču na Ptuju. Lani so zaradi slabe zime sicer prodali nekaj manj kot prejšnje leto, vendar so kljub temu zadovoljne.

(nadaljevanje na str. 18)

Pogovarjamo se s Harkom Smailagićem

Harko Smailagić je prišel v Alpino v začetku leta 2000. Najprej kot pogodbeni sodelavec, oktobra pa je kot vodja proizvodnje in tehnologije sklenil redno delovno razmerje.

Delo življenje: V Alpino ste prišli kot čevljarški strokovnjak z večletnimi delovnimi izkušnjami. Nam lahko opišete svojo poklicno pot?

Harko Smailagić: Začela se je v Bosni, kjer sem leta 1968 končal poklicno čevljarško šolo. Nato sem do leta 1972 delal v proizvodnji. Želel sem se izobraževati naprej in leta 1974 končal višjo obutveno šolo v Zagrebu. V svojem poklicu sem delal v proizvodnji in pripravi dela, svojo delovno pot v Bosni pa zaključil leta 1986 kot vodja razvoja. Od tedaj naprej sem delal za ameriško podjetje Rockport. Bil sem predstavnik Rocporta za Hrvaško, Bosno in Slovenijo. Takrat sem se seznanil tudi s slovenskimi čevljarškimi podjetji, med drugim tudi z Alpino. Leta 1996 je predstavništvo za Rockport nehalo obratovati. Ostal pa sem zunanji sodelavec firme. Tedaj sem potoval po mnogih državah sveta od Kitajske, Italije, Portugalske, Madžarske. Ukvarjal sem se z razvojem, uvajanjem proizvodnje, kontrolo... To delo sem opravljal do konca leta 1999.

Delo življenje: Potem ste prišli v Alpino.

Harko Smailagić: Da. Rockport v Evropi ni več načrtoval proizvodnje oziroma zelo malo. Moral sem se odločiti. Ali bom odšel na delo v Ameriko ali pa se bom zaposlil drugje? Razmišljal sem, da bi si vzel nekaj let počitka in si potem našel kaj primernega. Sem bolj družinski človek in sem se že nekoliko naveličal stalnega potovanja po svetu. Če bi šel v Ameriko, bi bil spet zelo veliko na poti.

Kot predstavnik Rockporta sem se poznal tudi z nekaterimi delavci iz Alpine. Predvsem v letih 1991 in 1992 smo kar precej sodelovali.

Delo življenje: Kako da ste se odločili priti k nam?

Harko Smailagić: Kot sem že rekel, poznal sem Alpino in njene ljudi, oni so poznali mene. Zdelo se mi je, da bi lahko sem prenesel del svojih izkušenj in znanja. Za Alpino

Harko Smailagić, vodja proizvodnje in tehnologije

sem se odločil tudi zato, ker mislim, da je to dobro podjetje, tako organizacijsko, logistično, tudi vzdušje je dobro. Alpina je eno redkih podjetji iz te branže, ki je dokaj dobro opremljeno in skrbi za to, da gre v korak s časom. Ima dobro računalniško podporo. Ima tudi dokaj dobro tržišče, dela za znane kupce, kar je tudi prednost.

Skratka, prepričan sem bil, da ima Alpina bodočnost in da lahko skupaj naredimo nekaj za to, da bo poslovanje še bolje. V pokoj je odšlo veliko starejših izkušenih delavcev, zato sem menil, da bi lahko s svojimi izkušnjami (triatridet let delovne dobe) na različnih področjih od priprave do izdelave čevljev, pripomogel k napredku.

Delo življenje: Več kot eno leto ste torej v Alpini.

Harko Smailagić: Da. V tem času upam, da smo naredili tudi kaj koristnega. Dela je čez glavo. Mislim, da smo v tem času že izboljšali nekatere stvari, veliko pa nas še čaka. Jaz vedno rečem: »Tako delo ni ključavnica, kjer bi obrnili ključ in bi bilo zaklenjeno.« Najhujše je začeti menjati sistem. Saj ne, da bi bil odpor. Toda taka stvar rabi svoj čas. Ljudje težko spreminjajo svoje navade. To je človeško. Seveda je zelo pomembno, da ne spreminjamo vsega na počez. Dobre stvari moramo ohraniti, slabe pa čim hitreje odpraviti.

Proizvodnja čevljev je živa stvar. Kar naprej so nove kolekcije, novi materiali, nove zahteve. Ne moremo enostavno reči, končajmo

to, dodelajmo, potem pa začnimo na novo. Vsak dan se dela kaj novega, nikdar ne vemo, kaj nas čaka naslednje jutro.

Delo življenje: Bili ste veliko po svetu. Opažate med Alpino in ostalimi podjetji po svetu kake razlike?

Harko Smailagić: Slovenijo poznam dokaj dobro, saj sem tu, z dvoletno prekinitvijo, ko sem bil na Hrvaškem, delal tako rekoč od leta 1990. Mislim, da poznam Slovence in vaš način razmišljanja. Reči moram, da ste kot ljudje zelo odgovorni, zelo pridni. To velja tudi za Alpino. Vedno imam občutek, da je Alpina nekakšno družinsko podjetje. Tak občutek je mogoče tudi zato, ker so Žiri strnjeno naselje, kjer se vsi poznate, navezani ste eden na drugega. V večini primerov mislim, da je to za podjetje dobro. Ljudje zato delajo z večjo resnostjo.

Delo življenje: Kaj pa glede strojne in računalniške opremljenosti?

Harko Smailagić: Alpina je ena izmed redkih tovarn, ki ima v svojem programu vse faze od priprave do izdelave, prav tako pa tudi servisne storitve kot je na primer orodjarna. Med zahodno Evropo in Alpino kakšnih večjih razlik ni. Na vzhodu je precej slabše. Tovarne so slabo opremljene. Ljudje sicer zaradi organizacije dela delajo veliko več, plače so slabe, nadrejeni imajo večjo moč in vlogo. Izobrazba delavcev je zelo nizka. Le redki vodilni delavci imajo ustrezno ali sploh kakšno izobrazbo.

Delo življenje: Vaša vloga v Alpini je tudi v tem, da stalno opozarjate na določene pomanjkljivosti. V čem vidite glavni problem?

Harko Smailagić: V Alpini je veliko mladih delavcev. Ta generacija ima včasih še premalo občutka za drobne detajle pri izdelavi čevlja. Ta se dela preveč šablonsko. V določenih primerih je to sicer prav, saj so stalni pritiski na to, da se naredi kar največ. Kljub temu pa mislim, da bi se morale določene operacije narediti z več pozornosti in občutka. To je ena izmed zadev, kjer bomo morali še nekoliko spremeniti način razmišljanja.

Delo življenje: Gotovo imate še mnogo predlogov.

Harko Smailagić: Naj povem najprej, da pri Alpini zelo cenim, da mnogo vlagamo v izobrazbo delavcev, pa naj bo v strokovne kadre v

proizvodnji ali drugod. Že sedaj se pozna, da v proizvodnji primanjkuje strokovnega kadra in to tako s poklicno kot tudi s srednjo čevljarško izobrazbo. Dober delavec raste dalj časa, šola da premalo, je pa pomembna. Nekatera dela lahko opravljajo tudi delavci brez izobrazbe, za veliko opravil pa bi rabili bolj usposobljene ljudi. Zelo pomembne pa so tudi delovne izkušnje. Opažam, da so v proizvodnji ljudje, ki imajo le teh premalo.

Delo življenje: Zelo poudarjate izkušnje. Zakaj se vam zdijo tako pomembne?

Harko Smailagić: Čevljev je živa materija. Naravni materiali, iz katerih se izdeluje, zahtevajo posebno poznavanje. Nikoli se ne da točno predvideti, kako se bo material obnašal in kakšen bo končni izgled in uporabnost. Tu veliko pripomore tudi to, da človek že na podlagi izkustva zna najti ustrezno rešitev za nastale težave.

Delo življenje: Kaj bi torej še spremenili?

Harko Smailagić: Ogromno bo treba vložiti v to, da bomo našli način, da bomo imeli čez leto čim bolj konstantno proizvodnjo. S tem bi razbremenili še dodaten sezonski pritisk na proizvodnjo. Težava je tudi v tem, ker je proizvodnja tako razdrobljena, da predstavlja včasih že resen problem. Že sedaj včasih delamo na skrajni meji možnega.

Seveda je o tem lahko govoriti, veliko teže pa uresničiti. Če se bomo hoteli obdržati na trgu, bomo po mojem mnenju morali spoštovati vsaj dve stvari: roke in kakovost.

Delo življenje: Imate občutek, da se stvari premikajo na bolje?

Harko Smailagić: Precej se je že naredilo. Kot sem seznanjen, so tudi odzivi kupcev kar dobri. Letos smo naredili več kot lani v istem času, kar je tudi dober pokazatelj.

Napredovali smo pri izgledu obutve, imamo bolj modne čevlje, korak smo naredili pri udobnosti čevlja. Je pa seveda mnogo težav. Predvsem pri kooperantih je kontrola težja in veliko napora je potrebno, da dosežemo primerno kakovost. Ampak jaz vedno rečem: »Če težav ne bi bilo, potem nas ne bi potrebovali.« Tudi v svetu se čevljarška industrija ukvarja s podobnimi težavami. In če jih bomo znali bolje rešiti kot naša konkurenca, bomo boljši od njih.

(nadaljevanje na str. 13)

Alpina na prizoriščih velikih tekmovanj v biatlonu in nordijskih kombinacijah

Zima je za mnoge tudi čas zimskih športov. Nekateri se sami dejavno ukvarjajo z njimi, drugi jih spremljajo na prizoriščih, tretji preko televizijskih ekranov in poročil iz časopisov. Čeprav se letošnja zima pri nas ni najbolje odrezala, pa je vendarle natrosila toliko snega, da so se lahko izvedla vsa pomembnejša načrtovana tekmovanja. Tu mislimo predvsem na smučarske teke in biatlon, kjer ima tudi Alpina pomembno vlogo. Tako je bilo na Pokljuki svetovno prvenstvo v biatlonu, evropsko prvenstvo v lokostrelskem biatlonu, državno prvenstvo v biatlonu, za nas pa so pomembna tudi druga evropska in svetovna tekmovanja. Na Poljskem je bilo mladinsko svetovno prvenstvo, v Lahtiju pa svetovno prvenstvo v nordijskih disciplinah.

Vtisi s svetovnega prvenstva v biatlonu na Pokljuki

V slovenskem taboru je bilo zadnji dan pred prvenstvom nadvse živahno.

V dneh od 3. do 11. februarja je na Pokljuki potekalo svetovno prvenstvo v biatlonu. Alpina je sodelovala tudi kot sponzor. Svoje sponzorske obveznosti je poravnala tudi tako, da je organizatorje obula v winter trekking čevlje in tako smo na vsakem koraku srečevali »Alpino«. Na voljo smo imeli tudi svoj prostor za propagandni material in predstavitev izdelkov. Zanimanje za naše čevlje je bilo veliko. Prva predstavitev je bila Golf hotelu na Bledu, kjer je bilo v avli naše stojalo. Na njem so bili predstavljeni modeli, ki jih bomo izdelovali v naslednji sezoni. Ob nekaj minutnem obisku smo opazili, da se je marsikdo ustavil ob stojalu in želel več informacij o čevljih. Da je res tako, smo izvedeli tudi na Pokljuki, kjer je na to, da je povpraševanje po razstavljenih modelih precejšnje, opozoril tudi eden izmed članov organizacijskega odbora za pripravo svetovnega prvenstva.

Razveseljiv je tudi dober odnos in poznanstvo naših delavcev, predvsem pa serviserja Lojzeta Oblaka, s tekmovalci in njihovimi trenerji,

funkcionarji in ostalimi spremljevalci na prvenstvu. Najboljša propaganda pa so bili dobri rezultati tekmovalcev, ki imajo našo opremo. In upamo, da bo tako ostalo tudi naprej in da bomo v hudi tekmi za opremljanje najboljših tekmovalcev vsaj kdaj pa kdaj zmogli in znali zmagati tudi mi. To mora biti v prvi vrsti s kvaliteto čevljev, potem pa je tu še mnogo drugih bolj ali manj pomembnih stvari. Ena izmed njih je tudi denar, ki ga bomo namenili za to. In ne nazadnje, tudi sam odnos do ljudi, ki se gibljejo v teh krogih, je izredno pomemben. Toda brez kakovosti in brez finančnih učinkov v »biznisu« kot ga prinašajo taka in podobna tekmovanja, gotovo zbledi tudi še tako dober odnos.

Svetovno prvenstvo se je pričelo 3. februarja z moškim in ženskim šprintom. Dogajanje na Pokljuki in v okolici, pa je potekalo že mnogo prej.

J. K.

Petek, 2. 2. – uradni trening

Vse je že tako rekoč pripravljeno. Tekmovalci, spremljevalci, organizatorji in vsi tisti, ki imajo karkoli opraviti s tem prvenstvom, se pripravljajo na veliki finale. Ta se bo odvijal v naslednjih devetih dneh. V zgodnjih dopoldanskih urah sije čudovito sonce. Mraz pritiska, kar je za organizatorje gotovo sreča, saj bi drugače pobralo že tako težko ohranjeni in pripeljani sneg. Ob vhodu na prizorišče stojijo redarji in pregledujejo, da ne bi vstopali nepoklicani. Imamo karte, na katerih so točne oznake, kam ima njen lastnik dostop. Toda danes še ni tako strogo in kljub temu, da moja vizitka ne dovoljuje iti kamorkoli, ni težav. Vsi poznajo našega serviserja Lojzeta Oblaka. Pozdravljajo ga, mu podajajo roke, spregovorijo nekaj besed in odhitijo po opravkih. Že takoj na vhodu srečava direktorja češke ekipe. Lojze ga pozdravi, beseda da besedo. Naredim fotografijo in gremo vsak v svojo smer. Nato srečava direktorja naših reprezentanc. Prosim ga za par besed. Jure Velepec prijazno pristane. Mraz pritiska in niti prvi niti rezervni kemični svinčnik nočeta pisati, čeprav greva na sonce. Toda za silo sem napisala. Še fotografija in poslovida se. Kasneje se spet srečamo, toda uradno delo (izjava za naš časopis) sva opravila, kar je dobro, saj človek nikoli ne ve, če bo pozneje še prilika. Na prizorišču je živahno. Vsak ima svoje delo in opravke. Tiskovni center za novinarje se polni. Fotografiji se menjavajo na prostoru, ki je narejen točno zanje. Tudi kamere so pripravljene. Nekatere delujejo. Vse je pod nadzorom in vsi nestrpno pričakujejo naslednje dni. Predsednik zbora za biatlon Peter Zupan prizna: »Malo smo nervozni zaradi vseh drobnarij, ki jih je treba urediti.« Tekmovalci trenirajo. Čeprav jih ne poznam, z zanimanjem opazujem, kdo in koliko izmed njih je obutih v rdeče-rumene čevlje – Alpina. Kar nekaj jih odbrzi mimo. Odpravimo se v bivšo vojašnico na Pokljuki, kjer nekaj postorimo v prostoru, ki naj bi ga Alpina v času prvenstva uporabljala za hranjenje raznega materiala, za srečanja ali kaj podobnega. Po končanem delu odidemo še v središče dogajanja, to je med kontejnerje, ki so postavljeni za tekmovalce, serviserje in najožje sodelavce. Vsaka ekipa ima svoj kontejner. Tudi slovenska. In ker je prvenstvo v Sloveniji, ima naša ekipa, po mojem mnenju, najboljši prostor. Izpred njega je čudovit razgled na tekaško progo. Najprej se z Janezom Novakom ustaviva pri ameriškem kontejnerju. Že prej je omenil, da bi rad spoznal tekmovalce, ki imajo naše čevlje. Jeremy Teela in Robert Rosser stojita zunaj in takoj je priložnost za pogovor. Gremo še do slovenskega kontejnerja. Ker smo tu domači (jaz sicer ne, vendar poznanstvo našega Lojzeta da ta privilegij tudi meni), vstopimo. Tam naša serviserja Matej Kordež in Matej Oblak pripravljata smuči. Joj, koliko jih je razporejenih po kontejnerju. Lepo stojijo ob steni in čakajo. Upajmo, da bodo našim tekmovalcem lepo tekle. Ravno v času, ko se pogovarjam z Matejem Oblakom, mu dajo v roke nek papir. Vprašam ga, kaj tako z zanimanjem opazuje. Pove, da je to vremenska napoved. Organizatorji priskrbijo tudi te podatke, ki so za pripravo smuči zelo pomembni. Pa tudi fantje v ekipi so že pravi mojstri v napovedovanju vremena. To ugotovim iz njihovih razprav, ko pogledujejo skozi okno. Po končanem razgovoru in obvezni fotografiji, se odpravimo ven. Tam so se pričeli zbirati tekmovalci, ki so opravili trening. Ura se bliža kosilu. Moški so s treningi zaključili, popoldne naj bi trenirale še ženske. Poslovimo se. Na poti nazaj srečamo direktorja bolgarskih biatlonskih reprezentanc. Fotografija in dogovor, da se srečamo v VIP šotoru. Odpravimo se tja. Tam je najbolj živahno. Srečamo še mnoge zanimive ljudi. In nekateri so povedali nekaj tudi za naš časopis. Ura pa neusmiljeno teče. Poslovimo se od Pokljuke.

Bilo je zanimivo in lepo doživetje. Mogoče bi kdo rekel tudi izlet. Da tudi to. Vendar se s takega izleta vrneš zadovoljen, toda tudi pošteno utrujen. Čudno. Pa nič nisi delal.

J. K.

Na Pokljuki smo srečali mnogo zanimivih ljudi. Kaj so povedali za naš časopis?

Jure Velepec, direktor slovenske biatlonske reprezentance in nekdanji najboljši slovenski biatlonec

Delo življenje: Kaj počnete danes?

Jure Velepec: Danes je zadnji trening pred tekmo. Testiramo smuči, maže, da bomo zbrali najboljše.

Delo življenje: Slovenski tekmovalci imajo čevlje Alpina. Kako ste zadovoljni?

Jure Velepec: Da, vsi naši tekmovalci imajo čevlje Alpina in smo zelo zadovoljni. Mislim, da so vaši čevlji oziroma oprema zelo dobra. Sodelovanje z Alpino je zelo pomembno. To tudi zato, ker Alpina opremlja tudi mlade nadarjene tekače. Sponzorja za vrhunske tekače ni težko dobiti, toda vlaganje v mlade je težje. Vendar se Alpina zaveda, da je tudi to zelo pomembno. Oprema Alpine nam je v veliko pomoč.

Delo življenje: Kaj pa rezultati naših tekmovalcev?

Jure Velepec: Glede rezultatov naših sem vsekakor optimist. Tek-

Jure Velepec

movalci so zdravi. Ker se je poškodovalec Marič, bo v štafeti nekaj več težav. Tekmovalo bo preko dvesto tekmovalcev. Vsi so dobro pripravljene in težko je napovedati rezultate. Lahko bi dobili tudi medaljo, zelo veseli pa bomo vsake dobre uvrstitve, predvsem pod desetim mestom.

Delo življenje: Na koga stavite in v katerih disciplinah?

Jure Velepec: Največ pričakujemo od Globočnika v vseh disciplinah. Tudi Ožbolt je več kot dober. Presenetiti zna tudi Dolenc. Pa Brankovičeva pri ženskah. Grašičeva se po bolezni vrača in bo gotovo boljše kot je bila do sedaj.

Delo življenje: Je zaradi domačega terena za tekmovalce lažje ali je pritisk še večji?

Jure Velepec: Zaradi domačega terena je gotovo večji pritisk. Toda vsi naši tekmovalci so profesionalci in psihičen vpliv ne bi smel vplivati na rezultat. Pri streljanju je seveda pritisk še večji, saj je potrebna velika zbranost.

Delo življenje: Bi rekli še kaj za konec?

Jure Velepec: Zahvalil bi se Alpini, da nas podpira, upam, da bomo tudi vnaprej tako dobro sodelovali. Veseli pa bi bili seveda še večje podpore.

Jeremy Teela – tekmovalac iz ZDA

Jeremy Teela

Naše čevlje ima prvo leto. Ponudil mu jih je naš zastopnik v Ameriki prek Marcusa. Pravi, da je tokrat že tretjič v Sloveniji. Bil je prav na Pokljuki na svetovnem pokalu. Prej je imel druge čevlje, vendar je z Alpinimi veliko bolj zadovoljen. Lepo se prilegajo nogi in so topli.

V Sloveniji mu je zelo všeč. Najboljši pa se mu zdi Bled.

Matej Oblak – serviser in koordinator naše reprezentance

To delo opravlja tretje leto. Letos na podlagi pogodbe opravlja servis tudi za Alpino. Pred tem je bil trener za nordijsko kombinacijo.

Delo življenje: Kaj počnete?

Matej Oblak: Mažemo smuči, ki smo jih stestirali. Glede na vreme in vrsto snega za vsakega tekmovalca posebej pripravimo dvojce ali troje smuči. Pred tekmo še enkrat proučimo pogoje in smuči namažemo z najboljšimi mažami.

Delo življenje: Kako se v slovenskem taboru počutite pred jutrišnjim začetkom?

Matej Oblak: Vsi smo dobro razpoloženi. Vreme je dobro, tekmovalci zdravi. Smo optimisti, če ne bi bili, nima smisla, da smo na prvenstvu.

Delo življenje: Je od priprave smuči odvisen tudi rezultat na tekmi?

Matej Kordež in Matej Oblak

Matej Oblak: Da tudi od tega, kako pripravimo smuči, je odvisen rezultat. Da bodo smuči dobro pripravljene, je pomembno, da ugotovimo prave vremenske razmere. Pri zimskih športih je vreme ključnega pomena, zato ga stalno spremljamo.

Peter Zupan, predsednik zbora za biatlon

Delo življenje: Na tem prvenstvu kot direktor zbora za biatlon sodelujete tudi z Alpino?

Peter Zupan: Z Alpino ne sodelujemo samo na tem svetovnem prvenstvu, temveč že lep čas. Posebno z vašim serviserjem Lojzatom se dobro razumemo.

Delo življenje: Alpina je torej vaš sponzor.

Peter Zupan: Da, vendar ne samo to. Ste tudi strokovnjaki za izdelavo tekaških čevljev. Zelo smo zadovoljni tudi z vašimi novimi winter trekking čevlji. Upam, da pozornost, ki jo kaže Alpina do nas, tudi mi vsaj malo vračamo.

Delo življenje: Računate še na nadaljnje sodelovanje?

Peter Zupan: Seveda in mislim, da bi lahko še več in bolje sodelovali. To bi lahko bilo tako v našo, kot tudi v korist Alpine.

Peter Zupan

Delo življenje: Imate kakšen predlog?

Peter Zupan: Lahko bi pripravili več skupnih akcij, kjer bi promovirali eden drugega. Npr. srečanja reprezentance, kjer bi se poudarilo, da je Alpina naš sponzor in kjer bi naši tekmovalci povedali, da imajo vaše čevlje in da so z njimi zadovoljni. Lahko bi imeli skupne stojnice, razne debatne večere, skratka, mnogo je možnosti.

Ilijev Ventzislav – direktor bolgarskih reprezentanc

Delo življenje: Kako ste zadovoljni s sodelovanjem z Alpino?

Ilijev Ventzislav: Alpina je super. Z njo smo deset let. Ima kvalitetne čevlje in dober servis. Ko pokličem v Alpino ni nikakršnih težav niti s čevlji, niti s servisom. Druge firme do nas nimajo takega odnosa. Z Alpino nismo samo poslovni partnerji, mi smo prijatelji. Zaupamo eden drugemu. Posebno dobro sodelujeva z Lojzetom.

Delo življenje: V Bolgariji poznate našo blagovno znamko za tekaške čevlje?

Ilijev Ventzislav: V Bolgariji hočejo vsi tekači Alpino in Rotaffelo. Res čutimo veliko pripadnost Alpini.

Delo življenje: Kako pa se počutijo vaši tekmovalci in kaj pričakujete od tega prvenstva?

Ilijev Ventzislav: Vsi so dobri. Trenirali smo tako, da imajo sedaj vsi najboljšo formo in vsak od njih

Ilijev Ventzislav in Lojze Oblak

lahko teče tako dobro, da poseže po najvišjih mestih.

Zdenko Fajdiga – Radio Slovenija

Marjan Fortin in Zdenko Fajdiga

»Alpino poznam tako po športni obutvi za tekmovalce kot osebno, ker imam vaše čevlje. Prav pred dobrim mesecem sem kupil ene visoke čevlje Alpina in sem z njimi zelo zadovoljen. Pri tekaških čevljih pa vem, da je Alpina med vodilnimi v svetu in to me zelo veseli. Alpina ima ugled in tekači, ki imajo vaše čevlje, se uvrščajo na najvišja mesta.«

Marjan Fortin – Televizija Slovenija

»Dobro poznam Alpino. Osebno sem zelo zadovoljen s planinskimi čevlji. Z družino veliko planinarimo in imamo vaše čevlje. Poznam tudi fante iz Alpine, ki opremljajo naše reprezentante in sodelujejo s športniki in mislim, da so sila v redu. Mislim, da imate kakovostne tekaške čevlje. Ko hodim med tekmovalci, nekateri biatalonci sprašujejo, kako bi prišli »na Alpino«, kar kaže, da je zanimanje veliko. Dobro se pozna tudi z vašim serviserjem Lojzetom. Posebno lepo je doživeti, ko Lojze ob kakšnem vidnejšem rezultatu tekmovalcev, ki tečejo v vaših čevljih, prinese še kako steklenico šampanjca ali kaj podobnega. Potem se skupaj veselimo in proslavljamo. Spomnim se dogodka ob neki zmagi svetovnega asa, ki tekmuje na vaših čevljih. Skupaj z Lojzetom, ki se zna veseliti ob takih dogodkih, zmagovalcem in ostalimi, smo praznovali. In tako delček zlate kolajne postane tudi Alpini.«

Robert Rosser – tekmovalac iz ZDA

Robert Rosser

Teče že 12 let in ves čas ima čevlje Alpina. Ponudili so mu jih v Alpini Sports. Pravi, da so kakovostni. Ima široko nogo in mu naš model zelo ustreza. Tudi on je v Sloveniji tretjič in tu mu je tako všeč, da namerava priti k nam tudi na poročno potovanje. »Kdaj, sicer še ne vem natančno. Mogoče drugo leto,« je povedal.

Na Pokljuki dve bronasti medalji za Alpino. Obe je pritekel Halvard Hanevold; prvo v šprintu, drugo pa je osvojila norveška štafeta

Biatlonci, ki tekmujejo z našo opremo, so na Pokljuki dosegli naslednja mesta. Navajamo prve tri v posamezni disciplini.

3. februar 2001

– moški 10 km sprint:

- Halvard Hanevold, Norveška
- Jeremy Teela, USA
- Sašo Grajf, Slovenija

– ženske 7,5 km sprint:

- Andreja Grašič, Slovenija
- Lucija Larisi, Slovenija
- Ekaterina Dafovskaja, Bolgarija

4. februar 2001

- 12,5 km zasledovalno – moški:
- Tomas Globočnik, Slovenija
 - Halvard Hanevold, Norveška
 - Zdenek Vitek, Češka

– 10 km zasledovalno – ženske:

- Ekatarina Dafovskaja, Bolgarija
- Andreja Grašič, Slovenija
- Michela Ponza, Italija

6. februar 2001

- 15 km posamezno – ženske:
- Andreja Grašič, Slovenija
 - Ekatarina Dafovskaja, Bolgarija
 - Pavlina Filipova, Bolgarija

7. februar 2001

- 20 km posamezno – moški:
- Janez Ožbolt, Slovenija
 - Tomas Holubec, Češka
 - Zdenek Vitek, Češka

9. februar 2001

- 15 km skupinski štart – moški:
- Halvard Hanevaldm Norveška
 - Tomas Globočnik, Slovenija
 - Sašo Grajf, Slovenija

– 12,5 km skupinski štart – ženske:

- Pavlina Filipova, Bolgarija
- Ekatarina Dafovskaja, Bolgarija
- Andreja Grašič, Slovenija

10. februar – 4 x 7,5 km štafeta – ženske: Nastopilo je 14 ekip. Našo opremo so imele Bolgarke, Slovenke, ena tekmovalka iz Italije, dve iz Japonske in tri iz Češke. Najboljše z našo opremo so bile Bolgarke, na šestem mestu, sedme pa Slovenke.

11. februar – 4 x 7,5 km štafeta moški: Nastopilo je 19 ekip. Našo opremo so imeli Slovenci, en Norvežan, dva Japonca, trije Čehi in en Anglež. Najboljše mesto med ekipami, v kateri so imeli tudi našo opremo so bili Norvežani na tretjem mestu, Slovenci so bili sedmi.

»Dobro nam je uspelo«, pravijo serviser Lojze Oblak, tekmovalac Halvard Hanevold in vodja programa tekaške in treking obutve Janez Novak.

17. in 18. februarja na Pokljuki državno prvenstvo v biatlonu

Svetovno prvenstvo in dobri rezultati naših je pripomoglo k dvigu popularnosti tega športa v Sloveniji. To se je videlo po tem, da si je tekmovalce ogledalo mnogo več obiskovalcev kot v prejšnjih letih. Naslov državnega prvaka v šprintu je osvojil Marko Dolenc, drugi je bil Janez Ožbolt, tretji Tomas Globočnik. Pri dekletih je naslov državne prvakinje iz pretekle sezone ubranila Lucija Larisi, ki je premagala Andrejo Grašič, tretja pa je bila Diana Grudiček, ob odsotnosti Tadeje Brankovič, ki je tekmovala na univerziadi. V nedeljo, 18. februarja je v zasledovalni tekmi, kjer startajo po rezultatih šprinta, zmagal Janez Ožbolt, drugi je bil Tomas Globočnik, tretji Matjaž Pokljukar, četrti pa zaradi slabšega streljanja Marko Dolenc. Članice so bile v zasledovalni tekmi na prvih treh mestih uvrščene enako kot v šprintu.

Lojze Oblak

Vzporedno z državnim prvenstvom na Pokljuki potekalo tudi evropsko prvenstvo v lokostrelskem biatlonu (ski arcery)

Nena Poljanšek in Nadja Černe. Foto: Lojze Oblak

16., 17. in 18. februarja je bilo na Pokljuki evropsko prvenstvo v dokaj novi disciplini imenovani lokostrelski biatlon. Ta šport združuje tek na smučeh in streljanje z lokom. V petek so se tekmovalci pomerili v šprintu, v soboto v zasledovanju in v nedeljo v štafetah. Tekmovalci, ki tekmujejo z našimi čevlji, so dosegli kar dve prvi mesti. Prvi dan je v šprintu zmagal Italijan Alberto Peracino, peti je

bil Andrej Zupan. V soboto pa je v zasledovanju Andrej Zupan uspel premagati vse tekmece in s tem ubranil lanskoletni naslov evropskega prvaka v tej disciplini.

V mladinski konkurenci je nastopila tudi Nena Poljanšek iz Žirov, ki je dosegla deveto mesto. Med ženskami je s čevlji Alpina dosegla šesto mesto italijanka Piller Hofer Licia. Od 63 tekmovalcev v

Alberto Peracino, Italija. Foto: Lojze Oblak

Tudi maskota svetovnega prvenstva na Pokljuki je bila obuta v naše čevlje.

vseh kategorijah, jih je šestnajst tekmovalo z našimi čevlji. Med 25 tekmovalci v moški konkurenci, jih je bilo sedem obutih v Alpinine čevlje. Kot zanimivost naj povem še, da Alpina s čevlji opremlja le slovensko reprezentanco, tekmovalci iz drugih držav pa so naše čevlje kupili sami. Upam, da bomo storili tudi kaj za to, da bomo najboljše tekmovalce znali tudi obdržati.

Lojze Oblak

Alpina tudi na svetovnem mladinskem prvenstvu v nordijskih disciplinah na Poljskem

Na Poljskem v Karpaczu oziroma v Szklarski Porebi je bilo od 29. januarja do 4. februarja svetovno mladinsko prvenstvo v nordijskih disciplinah. Prisotnost na takih tekmovanjih je za naše podjetje pomembno, saj na njem lahko navežemo stike in spoznamo najbolj obetavne tekmovalce. Tako sodelovanje je dobrodošlo, saj je dobrega tekmovalca mnogo lažje obdržati, če že kot mladinec tekmuje z našo opremo, kot pa da ga skušamo pridobiti tedaj, ko je že uveljavljen športnik. Letošnje mladinsko prvenstvo v teh Alpini ni prineslo kakšnih vidnejših mest. Na tem tekmovanju so v naši opremi prvič nastopili beloruski mladinci.

V nordijski kombinaciji smo dosegli boljše rezultate. Andrej Jezeršek je bil dvakrat četrti na obeh posameznih tekmah. Ekipno je Slovenija v postavi: Andrej Jezeršek, Marko Šimic, Anže Brankovič in Grega Verbajc osvojila bronasto kolajno.

Med nordijskimi kombinatorci, ki tekmujejo z našimi čevlji, so tudi trije mladinski reprezentantje iz Amerike, kjer je ta šport zelo uveljavljen. Upamo, da bomo še večkrat slišali zanje (Nathan Gerhart, Adam Schval in Alex Glueck) in da bodo tudi v bodoče obuti »v Alpino«. Na svetovnem prvenstvu je tekmovalo 31 tekmovalcev z našimi čevlji; z našo opremo so zelo zadovoljni.

Lojze Oblak

Svetovno prvenstvo v nordijskih disciplinah v Lahtiju

Halvard Hanevald nima samo naših tekaških čevljev. Preizkusil je tudi čevlje za po smučanju. Izgleda, da so mu kar všeč. Foto: Lojze Oblak

Od tekmovalcev, ki imajo Alpinine čevlje, je bil najboljši Norvežan Havarð Solbakken, ki je pritekel bronasto medaljo v šprintu. Med Slovenci je bila najboljša Petra Majdič, ki je dosegla tudi najboljšo uvrstitev v zgodovini slovenskega smučarskega teka na svetovnih prvenstvih. Na 15 km v klasični disciplini je bila štirinajsta, na 10 km sedemnajsta, v zasledovalnem teku pa dvaintrideseta. Na svetovnem prvenstvu v Lahtiju je pri moških nastopalo preko 100 tekmovalcev, od tega osem s čevlji Alpina. Pri ženskah je bilo preko 80 tekmovalk, šest s čevlji Alpina.

Lojze Oblak

(nadaljevanje s str. 8) Pogovarjamo se s Harkom Smailagićem

Delo življenje: Sodelujete tako pri pripravi proizvodnje kot pri proizvodnji. Med tema dvema področjema se bijejo stalni boji. V proizvodnji za napake krivijo pripravo, priprava obratno. Kaj o tem menite vi?

Harko Smailagić: Priprava se začne že z nabavo materialov. Material, ki se vgrajuje, je zelo pomemben. Jaz pravim, da je to, kako priti do materiala po ugodni ceni in ustrezne kvalitete, življenjski boj. Drugo področje pa je, da je treba iz tega materiala izdelati kar najboljše čevlje. Pri materialu mislim, da bi moralo biti več selekcije. V cenejše čevlje bi morali vgrajevati tudi cenejši material. Veliko več pozornosti pa bi morali nameniti tistim modelom, ki jih delamo za višji srednji cenovni razred. Ta čevljar mora biti tudi po izgledu lepši; pri tem pa je kakovost materiala zelo pomembna.

»Material, ki se vgrajuje, je zelo pomemben,« je povedal Harko Smailagić.

Seveda pa se moramo predvsem sami odločiti, kaj hočemo. Ali bomo delali v nižjem, srednjem ali višjem cenovnem razredu? Glede na to pa

bomo morali izbirati tudi material in ostalo.

Delo življenje: Je torej pomembnejša priprava proizvodnje ali sama proizvodnja?

Harko Smailagić: Mislim, da je glavna priprava proizvodnje. Tu se da tako pri kakovosti kot tudi izgledu in udobnosti narediti največ. Proizvodnja pa mora točno slediti navodilom, ki se pripravijo in jih natančno izvajati. Seveda to velja le v primeru, če je priprava zares dobra in če so materiali v pričakovani kakovosti. Ker pa se v praksi večkrat zgodi, da to ni tako, so potrebna sprotne usklajevanja.

Delo življenje: Kako potem ocenjujete pripravo v Alpini?

Harko Smailagić: Mislim, da imajo delavci, ki delajo na pripravi proizvodnje, zelo veliko dela in včasih se sprašujem, kako vse sploh zmorejo. Glede na to mislim, da so zelo dobri. Seveda pa se pojavljajo določene težave in tudi nepravilno-

sti. Toda mislim, da so te posledice prevelikega obsega dela, včasih pa je tudi premalo izkušenj. Mislim tudi, da niti vzorčna delavnica niti tehnološka priprava s takim obsegom in tempom del ne bo mogla več dolgo vzdržati. Letno imamo po dve kolekciji. Poleg tega je potrebno za dodatne kupce izdelati dodatne prototipe, modele, vzorce ... Vse to je treba opraviti v določenih delovnih dneh, urah, število ljudi pa se še zmanjšuje.

Delo življenje: Veliko je težav, veliko pa tudi dobrega. Ste torej optimist?

Harko Smailagić: Seveda. Kot sem že rekel, v Alpini je sedaj veliko mladih sposobnih ljudi, ki imajo tudi dovolj volje, da bi naredili čim boljše. Prepričan sem, da bodo ob takem zagonu čez nekaj let veliki strokovnjaki. Človek se uči, dokler je živ. Vsak dan se bo kaj naredilo. Dajmo času še nekaj časa.

Jožica Kacin

Alpina ena izmed najboljših in najbolj množičnih udeleženk medobčinskih športnih iger

Lansko jesen so v Škofji Loki potekale jubilejne, 20. medobčinske športne igre 2000. Kot že vsa leta doslej, je s svojo ekipo sodelovala tudi Alpina. 7. februarja je bil na Podnu v Škofji Loki tudi slavnosten zaključek iger, ki se ga je udeležilo veliko tekmovalcev. Za prijetno razpoloženje so poskrbeli predvsem sami, v veliko pomoč in spodbudo pa jim je bil ansambel Obzoje.

Posebej zadovoljni so bili tisti, ki so prejeli priznanja. Med njimi so bili tudi naši tekmovalci. V vseh dvajsetih letih odkar igre potekajo, je Alpina sodelovala s svojimi ekipami in tako pri moških kot pri ženskah glede na udeležbo dosegla tretje, skupno pa celo drugo mesto. Boljši je bil le LTH iz Škofje Loke. Po uspešnosti smo bili pri moških drugi, pri ženskah tretji. Na zaključni prireditvi so razglasili tudi najbolj prizadevne športne referente. Pokal je prejel tudi naš Roman Krvina, ki je glede na posebne seštevke točk, glede na množičnost udeležbe, uspešnost ekipe ter sodelovanje na igrah,

dosegel drugo mesto. Alpina je sodelovala tudi kot sponzor. Od leta 1981, ko so bile pod okriljem občinskega sveta Zveze sindikatov Slovenije Škofja Loka, prve tovrstne igre, pa do leta 1991, je igre financiral sindikat. Po letu 1991 je bilo, zaradi reorganizacije sindikata, za te namene manj sredstev. Tedaj se je bilo, po besedah Janeza Krajnika, predsednika komisije za medobčinske igre, treba odločiti, »ali športne igre «da» ali »ne«.« Odločili so se za nadaljevanje in pri tem so veliko pomagala podjetja s sponzoriranjem posameznih panog. Vsako leto pridobijo tudi generalnega sponzorja. Alpina je bila glavni pokrovitelj leta 1995, ostala leta pa je finančno podprla eno izmed panog.

Letos je ekipa Alpine dosegla 5. mesto. Prvih dvajset let za delavske športne igre je mimo. Upamo, da se bo športno druženje delavcev vseh štirih bivših škofjeloških občin nadaljevalo tudi v naslednja dvajseta.

Jožica Kacin

Bolniška odsotnost se zmanjšuje

V letu 2000 imamo v povprečju 5,6 odstotno bolniško odsotnost zaradi bolezni in poškodb na delu, kar je za 0,4 odstotke manj kot v letu 1999. Pri tem se je zlasti znižala odsotnost do 30 dni, ki jo plačuje Alpina.

V okviru posameznih linij v Alpini je najnižja odsotnost v skupnih službah (2,9 odstotkov) in v prodajni službi (3,1 odstotke). To si lahko razlagamo s tem, da delavci za krajše bolezni koristijo svoje ure ali dopust. V skupnih službah ni toliko nesreč na delu, saj je narava dela drugačna kot v proizvodnih oddelkih. Nekaj vloge pri nižji bolniški odsotnosti ima gotovo tudi starostna struktura delavcev, ker starejši nimajo več toliko odsotnosti zaradi nege in spremstva otrok. Nizek je tudi odstotek porodniške odsotnosti (0,6 odstotka), kar še potrjuje prejšnje navede.

V okviru modne linije imamo 5,8 odstotno bolniško odsotnost (3,8 odstotkov v breme Alpine, 2 odstotka v breme zavoda). Od povprečja odstopa nekaj oddelkov, in sicer obrat Rovte, sekalnica, šivalnica Žiri in vzorčni oddelek brizgane obutve. Nadpovprečna odsotnost je povezana z delavci z zmanjšano ali spremenjeno delovno zmožnostjo,

hudimi boleznimi, z nego otrok, bolezensko odsotnostjo pred nastopom porodniškega dopusta. Porodniška odsotnost na modni liniji znaša 4,8 odstotkov in se pojavlja pri vseh oddelkih.

Bolniška odsotnost na športni liniji znaša 7,2 odstotka, in sicer do 30 dni v breme Alpine 4,2 odstotka, nad 30 dni v breme zavoda pa 3 odstotke. Nad povprečjem je nekaj oddelkov, med njimi izstopata obrat Col ter športna montaža. Podobno kot na modni liniji lahko povežemo najdemo v starostni strukturi delavcev, med delavci z zmanjšano oziroma spremenjeno delovno zmožnostjo. Porodniška odsotnost znaša 5 odstotkov. Največ jo je v šivalnici Žiri, v nekaterih oddelkih (npr. montaža športne obutve) pa te odsotnosti lani ni bilo.

V povprečju je bilo v Alpini 60 odstotkov vseh delavcev odsotno zaradi bolniškega dopusta. To je malenkost manj kot v letu 1999. Dnevno je bilo odsotnih zaradi bolezni, poškodb, spremstva, nege 63 delavcev, če pa prištejemo še porodniško odsotnost, se število povprečno odsotnih poviša na 107 delavcev oziroma delavk. Odsotnost je bila najvišja v mesecu

(nadaljevanje na str. 14)

(nadaljevanje s str. 13) **Bolniška odsotnost se zmanjšuje**

januarju in februarju (gripa), najnižja pa v poletnih mesecih. Povprečna odsotnost zaradi bolezni je znašala 115 ur.

Kar za 1/3 se je v letu 2000 znižala odsotnost zaradi nesreč na delu. Ali je to zgolj naključje bo pokazal čas, res pa je, da je nezgodam na delu posvečeno več pozornosti s strani varnostne službe.

Invalidi ter delavci v postopku invalidske ocenitve predstavljajo 12,2 odstotka celotne bolniške odsotnosti. V letu 2000 je bilo 17 in-

lidskih obravnjav, od tega 12 na I. stopnji in 5 na II. stopnji. 3 delavci so bili invalidsko upokojeni, 1 delavka je pridobila status invalida III. kategorije. Delovno razmerje zaradi starostne upokojitve je prenehalo 6 invalidom.

V letu 2000 imamo najnižjo bolniško odsotnost v zadnjih 5 letih. Odsotnost v višini 5,6 odstotkov je podobna kot jo ima Sava Kranj, ki se s projektom znižanja bolniške odsotnosti ukvarja že več let.

Mihela Oblak

Odločitev za poklic – ena najpomembnejših stvari v življenju. Razkorak med željami učencev in potrebami podjetij

Odločitev za poklic oziroma nadaljnje šolanje je ena najpomembnejših stvari v življenju. To je velika preizkušnja tako za mladino, starše in tudi poklicne svetovalce. Da mladim predstavijo poklice, se trudijo tako šole kot tudi podjetja. Vse v cilju, da bi mladi lažje dobili zaposlitev, podjetja pa ustrezne delavce, ki bi bili usposobljeni za delo, katerega bi opravljali z zanimanjem, kar je tudi pogoj za zadovoljstvo in uspeh.

Z namenom, da se v razgovoru s predstavniki podjetij in šol izmenjajo izkušnje s področja poklicnega in strokovnega izobraževanja, je tudi Gospodarska zbornica Slovenije, Območna zbornica za Gorenjsko, organizirala posvet o vlogi podjetja v sistemu poklicnega izobraževanja.

Osnovna ugotovitev je bila, da so želje in namere otrok in potrebe v gospodarstvu v popolnem nasprotju. Vse to vodi do velike strukturne brezposelnosti, kar pomeni, da je za nekatere poklice občutno preveč iskalcev zaposlitve, nekatere poklice pa gospodarstvo že nujno potrebuje, iskalcev zaposlitve pa je zelo malo ali jih sploh ni. Posledice tega se že kažejo v prekvalifikacijah, kar je povezano z dodatnimi stroški. Vzroke, da je prišlo do takega stanja lahko iščemo tudi v tem, ker so se mladi v zadnjih letih šolali naprej tudi zato, ker niso dobili zaposlitve ali vsaj ne takšne, kakršno so si želeli. V zadnjem času se stvari naglo spreminjajo. Predvsem v kovinski in lesni industriji je mnogo potreb po delavcih s poklicno in tudi srednjo tehnično šolo, ki pa jih na trgu delovne sile ni. Za obutveno industrijo je situacija še dosti bolj kritična, saj bo v mesecu

Marta Mlinar, vodja kadrovske službe

septembru že tretje leto, ko se na obutveni šoli ne bo organiziral niti en izobraževalni oddelk. V bivših prostorih obutvene šole pa se sedaj izobražujejo frizerji in ekonomski tehniki.

Prav gotovo je zelo pomembno, da se mladi odločijo za poklice, ki jih veselijo. Vendar tudi na gospodarski zbornici ugotavljajo, da mladino v glavnem zanimajo družboslovni poklici, za poklice, ki jih rabi gospo-

Poklicne namere učencev 8. razredov v Osnovni šoli v Žireh

Šola	Število učencev
Gimnazija	16
Strokovna gimnazija	2
4-letne srednje šole	18

(trgovska akademija, strojni, turistični, veterinarski, zobotehnik, ekonomski, računalniški tehnik, elektrotehnik-elektronik, vzgojitelj predšolskih otrok)

3-letne srednje šole	12
(elektrikar-elektronik, grafičar, mizar, mesar, avtomehanik, prodajalec, bolničar-negovalac, oblikovalec kovin, pleskar)	12
neodločeni	12

Podatki so povzeti iz gradiva šolske svetovalne službe (pripravila Mileva Koželj) z dne, 24. 1. 2001 in se bodo do prijav še spremenili. So pa nek pokazatelj načrtov, želja in delno tudi možnosti naših osmošolcev.

darstvo, pa je interes dosti manjši. Pri teh odločitvah vsekakor igrajo veliko vlogo plače, saj je bilo v zad-

Kaj torej storiti? Vsi se zavedamo, da je proces izobraževanja živ proces, ki je v stalnem spreminjanju in je dejansko težko slediti spremembam, še težje pa se je pravilno odločiti. Zelo veliko vlogo pri tem bodo morali odigrati: ustrezen šolski sistem, strokovnjaki, ki se ukvarjajo s poklicnim svetovanjem, strokovni delavci v podjetjih in ne nazadnje tudi starši. Spremeniti bomo morali miselnost tudi v naših glavah. Zadnja leta je namreč zelo velik vpis mladine v gimnazije. Vpisujejo se tudi tisti, ki so v osnovni šoli dosegli nekoliko slabši učni uspeh, končni cilj vseh je priti do univerzitetne izobrazbe. Selekcija na univerzah je velika in tudi zelo kruta in mladi se prav hitro znajdejo pred neuspehom. Zato ni pametno otroka siliti v gimnazijo, če nismo prepričani v njegov uspeh. Bolj pametno je začeti z nekoliko lažjo srednjo šolo, kjer je uspeh zagotovljen, otrok pridobi samozavest in zaupanje vase, kar je pogoj, da se kasneje v življenju potrdi. V sedanjem šolskem sistemu je namreč veliko odprtih možnosti. Tudi tistim, ki končajo poklicno šolo je odprta pot, da pridejo do višje ali celo visoke strokovne izobrazbe. Res je pot nekoliko daljša, vendar pa si na tej poti pridobijo veliko več

Ni se lahko odločiti. Da bi bilo lažje, so učencem osmih razredov, ki so obiskali Alpino, nekaj o Alpini in delu povedali ter pokazali tehnični direktor Janko Rejc, vodja razvojno raziskovalne skupine Aleš Jurca in vodja kadrovske službe Marta Mlinar.

njih letih veliko podjetij v finančnih težavah in niso imela možnosti za boljše plače. Poleg tega se običajno pojavi težava, kako dobrega strokovnega delavca ustrezno nagraditi. Pogosto se zgodi, da dobrega strokovnjaka razporedimo za vodjo, ker ga le tako lahko bolje nagradimo; rezultat tega pa je, da iz dobrega delavca naredimo slabega vodjo.

praktičnega znanja, ki jim kasneje še kako koristi pri delu. Le zadovoljstvo pri delu je ključ do uspeha, uspeh pa je pogoj za srečno in zdravo življenje. Prav to želimo naši mladini. Mesec marec je čas, ko se mladi odločajo o izbiri šolanja, s tem pa si črtajo tudi svojo življenjsko pot. Želimo jim vso srečo!

Marta Mlinar

»Energijo, ki se kopiči v človeku, je potrebno porabiti na čim bolj pameten način,« pravi Ivan Reven, ki je praznoval 50-letnico igranja pri Pihalni godbi Alpine

Da je življenje pestrejšo, moramo poskrbeti na več načinov. In ena izmed stvari, ki nam lahko polepša dan, je tudi praznovanje okroglih obletnic. Eno tako je praznoval naš upokojenec Ivan Reven. Lansko leto je dopolnil petdeseto leto igranja pri Pihalni godbi Alpine. Ivan pravi, da to, da je ostal tako dolgo pri glasbi ni le ljubezen do glasbe, temveč predvsem to, da človek mora imeti nekaj, pri čemer se lahko izkaže. Energijo, ki se kopiči v njem, je potrebno porabiti na čim bolj pameten način. In Ivan je očitno te energije imel mnogo, saj je počel oziroma kljub svojim šestinsedemdesetim letom dela še mnogo stvari. Kaj, pa nam bo povedal v nadaljevanju.

Delo življenje: Ivan, ste Žirovec?

Ivan Reven: Sem. In kot zanimivost naj povem, da sem se rodil v občinski hiši. Občina je bila tedaj, leta 1925 pri Kamški v Novi vasi. Starša sta tam stanovala in tam sem prijokal na svet. Kasneje smo se preselili na sedanjo Jezersko ulico, kjer sva poleg naše hiše z ženo sezidala sedanji dom.

Delo življenje: Danes sva se srečala zato, ker ste praznovali pomembno obletnico. Petdeset let že sodelujete pri Pihalni godbi Alpine. Kako vas je pot zanesla v glasbo?

Ivan Reven: Učiti sem se začel pri Jobstu, tako da sem spoznal note. Ker ni bilo instrumentov, nekaj časa nisem sodeloval pri godbi. Vključil pa sem se v folklorno skupino. Vaje smo imeli v sedanji Sindikalni dvorani Alpine. Plesali smo domače narodne pleske. Ta skupina je delovala dve ali tri leta. Pri folklori sva se srečala tudi s tedanjim vodjem pihalne godbe Erjavcem. Rekel mi je, da imam smisel za takt in ker je manjkal čilist, sem začel igrati na tolkala in to počnem še danes.

Delo življenje: Ste razen pri Pihalni godbi igrali še kje?

Ivan Reven: Vključil sem se tudi v zabavni orkester, ki je štel nekaj čez deset članov. V njem so večinoma sodelovali učitelji. Ti so bili iz Žirov premeščeni ali pa so

Ivan Reven

sami odšli drugam, zato je orkester razpadel.

Nekaj malega sem igral tudi pri plesnem ansamblu. Z njim smo nastopali po raznih veselicah.

Delo življenje: Vam torej glasba mnogo pomeni?

Ivan Reven: Ne vem kaj bi rekel. Mlad človek ima polno energije. Če je umsko in fizično ne more izkoristiti na delovnem mestu, mora početi še kaj. Vsak človek se mora nekje izkazati. Ker imam težavo z govorom, sem moral iskati nekaj, kjer sem lahko uspeval. To, da sem sodeloval na različnih področjih, mi je krepilo samozavest.

Delo življenje: Glasba vas spremlja tako rekoč vse življenje. Ukvarjate pa se še z marsičem. Zanimivi so vaši na roko izdelani plakati, ki visijo po Žireh in vabijo na koncerte Pihalne godbe Alpine. Povejte nam kaj o tem.

Ivan Reven: To je dolga zgodba. Ko se je začela vojna z Abesinijo, je bila zapora proti Italiji in v Jugoslaviji je nastala velika gospodarska kriza. Ljudje so se borili za preživetje na vse mogoče načine. Mnogi so se izselili, moja mati pa je poskušala s prodajo čipk. Potovala je predvsem po turističnih krajih Dalmacije in prodajala čipke. Oče je bil doma in sprejemal naročila za izdelavo čipk ter risal »papirce«. Jaz sem se ob njem tudi sam učil risanja. Kdor riše vzorce mora znati tudi klekljati, zato sem se naučil tudi te veščine. Moja starša sta imela dovoljenje za to obrt, oziroma kot se je temu reklo tedaj »knjižice za krošnjarjenje od vrat do

vrat«. To delo pa je prekinila vojna. Mene so izselili v Šumadijo. Tam sem bil najprej zaposlen pri podjetju, kjer smo izvajali melioracijska dela. Proti koncu bivanja v Srbiji sem pomagal v projektivni pisarni in se tam seznanil s črkami. Po osvoboditvi sem nadaljeval šolanje za čevljarja. Tam so odkrili moje risarske sposobnosti in skupaj s Stanetom Gluhododovim, sva pisala razne plakate za dramsko skupino, ki je delovala pri sindikatu tedanje Čevljarske zadruge. Iz Škofje Loke je prišel nemški vojni ujetnik Hans Karle, umetnik, ki je pred vojno delal v tovarni keramike in bil mojster za poslikavo. Pri njem sem se učil raznih risarskih spretnosti. Delali smo kulise za igre, plakate in razne druge slike. Tudi pozneje so me prosili za izdelavo različnih plakatov, parol in drugih poslikav. Ob prvomajskih praznikih sem naredil parole, dolge tudi po petindvajset metrov. Risanje me je tako rekoč spremljalo od malega. Ves čas sem se izpopolnjeval in kjer so rabili moje znanje, sem rad priskočil na pomoč. Danes so plakati večinoma tiskani, zato teh uslug večinoma ne rabijo več. Še vedno pa naredim plakat za koncerte Pihalne godbe.

Delo življenje: Tako torej s plakati. Mi pa vemo, da to še ni vse. Radi tudi pišete. Tudi v našem časopisu smo pogosto brali vaše članke, predvsem razne potopise ali pa poročila iz sestankov gasilskih društev.

Ivan Reven: S pisanjem sem se začel ukvarjati dokaj pozno. Za to me je navdušil Valja Kokalj, učitelj slovenščine na šoli za visoko kvalifikacijo, ki sem jo obiskoval v Alpini. Res je, da sem večkrat napisal kaj za časopis Delo življenje. Bil sem tudi član uredniškega odbora. Moji prispevki so objavljeni tudi v Žirovskem občasniku, v različnih žirovskih zbornikih, v Gorenjskem in Kmečkem glasu, o gasilcih pišem v Gasilskem vestniku. Bil sem tudi sodelavec Radia Žiri. Kot upokojenec s svojimi prispevki sodelujem v Zborniku ljudskih piscev upokojencev Slovenije v klubu LIKUS Maribus. To je literarni klub upokojencev Slovenije. Običajno sodelujemo trije Žirovci, Peter Naglič, moja žena Tončka in jaz; svoje prispevke

v tem zborniku pa je prispevala tudi Francka Trček.

Delo življenje: Vaši konjički pa tudi s tem še niso končani. Kaj boste rekli o fotografiji in fotografiranju?

Ivan Reven: Že dokaj zgodaj sem kupil fotografski aparat. Pozneje sem se skupaj z nekaterimi Žirovci vključil v foto sekcijo v Gorenji vasi pod mentorstvom Vlastje Simončiča. Sam sem razvijal filme in delal slike. Sodeloval sem na nekaterih fotografskih razstavah, predvsem doma, nekaj malega pa tudi izven meja Slovenije.

Delo življenje: Imate različne dejavnosti, ki vam zapolnjujejo čas. Človek, ki ima polno zagona, tako kot vi, počne mnogo stvari. Je še kaj, kar nisva omenila?

Ivan Reven: Še bi se našlo kaj. Veseli me tudi kmetijstvo oziroma vrtnarjenje. V izgnanstvu sem opravil kmetijski tečaj. Rad delam na vrtu in med drugim sem poskušal tudi s selekcijo fižola v naših razmerah. Ugotavljal sem, katere vrste bolje uspevajo in katere so bolj odporne. Najbolj so mi uspevale debelejšje sorte fižola kot na primer vse vrste turka ali pa angleški debeli fižol. Ugotovil sem, da se s križanjem dobijo zanimivi primerki.

Imam tudi nekaj gozda in tu se vedno najde delo. Zelo me zanima zgodovina. Doma imam precej knjig iz tega področja. Če hočem kdaj kaj napisati, rabim tudi tovrstni material.

Delo življenje: Ivan, reciva še kakšno o Alpini, saj ste tudi naš upokojenec. Kakšni so vaši spomini na delovna leta?

Ivan Reven: Alpina je mati Žirov. To vsi vemo in priznamo. Bili pa so v njej lepi pa tudi težki trenutki. Marsikaj bi lahko pohvalil, marsikaj grajal. Veliko je bilo odvisno od tega, kako smo se razumeli med seboj in kakšne odnose smo znali ustvariti. Kot čevljar sem delal v tako rekoč vseh oddelkih proizvodnje. V pokoj sem odšel kot kontrolor. Razen tistega, kar sem bil v Šumadiji in sem bil tam tudi zaposlen, sem vsa delovna leta preživel v Alpini.

Delo življenje: Ivan, hvala za pogovor. Ostanite še naprej zdravi in polni zagona.

Jožica Kacin

Upokojenca Zdravka Pišljarija ni več med nami

V prvi polovici meseca januarja smo izrekli poslednje slovo našemu nekdanjemu delavcu in upokojenca Alpine Zdravku Pišljariju, rojenemu leta 1933 v Jarčji dolini pri Žireh.

Po osnovni šoli je obiskoval poklicno obrtno šolo, ki jo je končal z izpitom za čevljarja. Prvič je z delom v Alpini pričel julija leta 1951. Poleti leta 1953 je odšel k vojakom.

Po prihodu domov se je marca 1955. leta ponovno zaposlil v Alpini. Med tem si je ustvaril družino. Še bolj vněto je opravljal zahtevna dela v montažnih oddelkih.

Kljub težki mladosti brez prezgodaj umrle matere, se je naučil ceniti življenje in delo v Alpini. S svojim zaslužkom je lepo skrbel za svojo družino in domačijo v Jarčji dolini. Leta dela v Alpini so hitro tekla dalje, nekaj let pred upokojitvijo je pričel opravljati lažja, a vseeno zahtevna dela v športni montaži. V pokoj je odšel junija leta 1988, zavedajoč se da ga sedaj doma čaka delo na majhni gorski domačiji.

Po upokojitvi se je posvečal raznim domačim opravilom. Rad je pletel koše, njegove pridne in delovne roke niso nikdar mirovale. Vedno je imel polno načrtov za naprej.

Toda nenadno poslabšanje zdravja mu je prekrizalo vse načrte in poti. Boril se je z boleznijo, pa vendar je sedaj njegov boj končan.

Zdravka Pišljarija ni več, za njim so ostala le dobra dela. V domačem kraju, med domačimi, kot v vrstah upokojencev bo ostala praznina, toda spomin nanj bo živel.

Poslovili smo se od upokojenca Franca Mohoriča

Sredi meseca februarja je za vedno odšel od nas naš dolgoletni upokojenec Franc Mohorič, doma iz Idrijske ceste v Žireh.

Franc Mohorič, rojen leta 1926 je prišel v Alpino leta 1969. Kot visoko kvalificiran ključavničar je pričel delati v pomožnih obratih kot klepar in izdelovalec sekalnih nožev. Pred prihodom v Alpino si je pri različnih delodajalcih nabral veliko delovnih izkušenj. V letih od 1965 do začetka dela v Alpini pa je opravljal samostojno obrt, ki jo je kasneje nadaljeval tudi njegov sin.

Pri svojem delu se je že po nekaj mesecih izkazal kot zanesljiv in dober delavec, dobro se je znal prilagajati novostim in spremembam dela na vzdrževanju, saj je z delovnimi izkušnjami iz prejšnjih zaposlitev veliko tudi sam pripomogel k boljšemu načinu dela.

Zaradi potreb po delu ključavničarja je bil maja leta 1973 premeščen v oddelk izdelave plastičnih mas. Čeprav vedno prizadeven pri delu, mu je zdravje postopoma pričelo pešati, tako da že nekaj časa pred invalidsko ocenitvijo, ni mogel več opravljati svojega dela. Upokojil se je oktobra leta 1975.

Po upokojitvi je v domačem okolju ponovno, kolikor mu je zdravje dopuščalo, mirno zaživel in si krajšal čas z drobnimi vsakodnevnimi opravili.

Poslednje slovo smo Francu Mohoriču izrekli v sredini meseca februarja. V vrstah upokojencev je zopet nastala praznina. Vsi, ki smo ga poznali, ga bomo ohranili v trajnem in lepem spominu, domačim pa izrekamo iskreno sožalje.

Pavli Erznožnik v slovo

V prvih dneh marca, ko se počasi prebujajo pomlad, smo se za vedno poslovili od naše dolgoletne upokojenke in delavke Alpine Pavle Erznožnik, rojene leta 1930 na Selu pri Žireh. Svojo mladost je preživela v družini, kjer je vladalo pomanjkanje, tako da je že kot majhno dekletce morala služiti.

Na delo v Alpino je prišla takoj po vojni, kjer je ostala nekaj let, nato pa odšla v šolo za bolničarko. Kasneje je morala šolanje prekiniti in se posvetiti bolni materi.

Ustvarila si je družino, tako da je še nekaj let ostala doma in skrbela za

majhna otroka. Ponovno je z delom v Alpini pričela avgusta leta 1961, ko je kot pomožna delavka opravljala razna čevljarska dela. Največ časa je delala v šivalnici na pripravi dela. Kasneje se je rodil še en otrok. Z možem sta si prizadevala, da bi svoje otroke lepo vzgojila, želela sta jim nuditi topel dom.

Pavla Erznožnik je svoje delo v šivalnici opravljala vestno in prizadevno. Junija leta 1985 je odšla v zaslužni pokoj.

Kmalu po upokojitvi, ko se je Pavla Erznožnik z vso ljubeznijo razdajala domačim opravilom, predvsem pa vnukom, je začutila da jo je pričela glodati bolezen. Z močno voljo je premagovala težave. Dolga leta je upala, pa vendar niti največje veselje z vnuki in pravnuki, ni moglo premagati neozdravljive bolezni.

Naše upokojenke in nekdanje delavke Pavle Erznožnik ni več med nami. Poslovila se je mirno in dostojanstveno.

Njenim domačin in sorodnikom izrekamo globoko sožalje. Ostala nam bo v lepem in dobrem spominu.

V slovo Konradu Peternelju

Konec meseca decembra je med nami odjeknila žalostna vest, da našega nekdanjega delavca in upokojenca Konrada Peternelja ni več med nami.

Rojen je bil februarja leta 1936 v Stari vasi v Žireh. Po končani osnovni šoli zaključil triletno industrijsko čevljarsko šolo in naredil pomožniški izpit.

V Alpini je pričel delati avgusta leta 1953 in ostal do marca leta 1956. Po odsluženem vojaškem roku je marca 1959 ponovno prišel v Alpino in je kar nekaj let opravljal dela v oddelku prirojvalnice. Med tem

si je ustvaril družino. Z ženo sta ob vsakdanjem delu skrbela za dva otroka.

Toda veselila ga je drugačna oblika dela, ki ga je pogojevala njegova slikarska žilica. Svojo ustvarjalnost je pokazal pri uvajanju modeliranja, s katerim je pričel v razvoju. Leta 1967 je opravil tudi izpit za visoko kvalificiranega čevljarja.

Od junija leta 1988 dalje je opravljal delo modelirja in kreatorja modne obutve, svojo delovno pot pred upokojitvijo pa je v Alpini zaključil kot vodja skupine za modeliranje. Upokojil se je junija leta 1991.

Po upokojitvi se je posvetil predvsem slikarskemu delu. Žena mu je vedno stala ob strani, da je lažje in z veliko volje vedno znova ustvarjal. Vsi poznamo vsaj nekaj njegovih slikarskih del.

Nenadna smrt mu je prekrizala še mnogo neizraženih zamisli, ki bi jih prelihal na platno.

Konrada Peternelja bomo še dolgo ohranili v lepem spominu, njegova slikarska dela pa bodo vedno pričala o njem in njegovih občutjih.

kadrovske NOVICE

Prišli, odšli, umrli, diplomirali, predstavitve diplom, kadrovski načrti, tekoča problematika, stimulacije...

Kadrovske novice za mesec januar 2001

Zakorakali smo v novo leto 2001. V januarju ni pričel delati noben delavec. Delovno razmerje pa je v tem mesecu prenehalo Francki Volk iz prodajalne Nova Gorica, delo za določen čas sta prekinila tudi Mateja Bunderla v prodajalni Ljubljana V. in Roman Reš v prodajalni Kranjska Gora.

Kadrovske novice za mesec februar 2001

Tudi v mesecu februarju novih zaposlitev ni bilo.

Februarja pa je svojo delovno pot v Alpini zaključil Pavel Kristan iz oddelka termoplastov, ki odhaja v pokoj. V oddelku marketinga je delovno razmerje prenehalo Antonu Kavčiču, iz oddelka brizgane obutve pa Martini Mlinar in Marku Mravljetu.

Kadrovske novice za mesec december leta 2000

Leto 2000 smo v mesecu decembru zaključili s štirimi novo zaposlenimi delavci, devet delavcev pa je v tem mesecu prenehalo z delom.

Delo je nastopila pripravnica Saša Gregurovič, po poklicu obutveni tehnik. V prodajalni Ljubljana V. sta z delom pričeli prodajalki Francka Grčar-Hvala in Marjana Dragulješč, v prodajalni Kranjska Gora pa je ponovno za določen čas pričel delati Roman Reš.

Decembra je delovno razmerje prenehalo Petru Jerebu iz tekmovalne službe, Mateji Dolenc iz vzorčne delavnice, Valterju Šuligoju in Viljemu Kogovšku iz oddelka termoplasti, Bernardu Jesenku iz razvoja in tehnologije, Juriju Erznožniku iz računalniškega centra, Irmi Mohorič iz obrata Gorenja vas; z delom pa je že zaključila Francka Grčar-Hvala iz prodajalne Ljubljana V.

Odšel je sodelavec umetnik in športnik

Tik pred novim letom smo izgubili nekdanjega sodelavca Konrada Peternelja.

V poklicnem pogledu je Konrad šel po stopinjah svojih prednikov – postal je čevljarški pomočnik. Kaj kmalu so odgovorni spoznali njegovo delavnost in spretnost, saj se je izkazal kot dober delavec v prikojevalnici, kjer so se že tedaj zbirali najboljši čevljarji. Značaj tega dela je namreč v tem, da je bilo zlasti pri ročnem delu, kot je bilo nekdanj, treba imeti zanesljivo oko, da je bilo usnje čim boljše izkoriščeno in da so bili posamezni deli izrezani tako, da zagotavljajo čim boljše kakovost čevlja. To delo je bila za Konrada dobra izkušnja in odskočna deska za naprej. Postal je modelir, kjer je še posebno prišel do izraza njegov smisel za oblikovanje in risarske sposobnosti.

To delo je pravzaprav opravljal vse do upokojitve leta 1991, s tem, da se je bilo potrebno neprestano prilagajati tako modnim težnjam kot tudi tehnološkim novostim.

Pravzaprav ne vem točno, kdaj je nam mlajšim postal nekakšen idol. Ali takrat, ko se je kot mornar na služenju vojaškega roka pojavil v Žireh, lep in postaven v mornarski uniformi, ali tedaj, ko je blestel z vajami na bradlji in drugih orodjih, ali pa, ko je kot odbojkar hitro poiskal »luknje« v nasprotnikovem polju in bliskovito zaključeval igro. Spominim se časov, ko so celo starejše gledalke z navdušenjem spremljale igro spretnega mladničca. Podobno je bilo pri skoku v višino, kjer je v sedaj zastareli tehniki, brez posebne vadbe skakal blizu 190 cm.

Ni preteklo kaj veliko let, ko smo že izvedeli – Konrad Peternelj riše, slika. Vse to seže že v začetek in sredino petdesetih let.

Največje uspehe je Konrad nedvomno dosegel v slikarstvu. Nekoč so po vzoru Hlebin govorili o žirovski

slikarski šoli. Ob Janezu Sedeju, Ivanu Gluhododovu ter organizatorju slikarju in pisatelju Jožetu Peternelju, je tudi Konrad postajal vodilni slikar samouk. Začel je s slikanjem v prostoru (npr. znana Klekjarica), kasneje pa se je motivno vedno bolj odpiral v naravo in nostalgijo preteklosti.

S svojimi umetninami je dosegel svetovno slavo, saj je razstavljal po vsem svetu. Ob tem moram zlasti omeniti zlato medaljo Petra Paula Rubensa, ki jo prejmejo le najboljši, saj gre za eno največjih evropskih priznanj umetnikom.

Sam sem leto za letom sledil njegovemu ustvarjanju in opazil njegovo umetniško virtuoznost in kljub zrelim letom vnašanje novih pogledov in novih prijemov. Očitno ga je zaposlovala narava. V Goropeke je zahajal dan za dnev, kjer je zlasti na Pikreju dobival navdih in sprostitve za nadaljnje ustvarjanje.

Toda bolezen, ki ga je že večkrat opominjala, mu je na koncu vzela iz rok svinčnik in čopič. Omahnil je nenadoma, sredi ustvarjanja ene svojih največjih del, kjer bi bilo na sliki preko tristo oseb. Kakor da bi hotel narediti delo, ki bo dokončno napolnilo čašo nesmrtnosti.

Poslovlili smo se takoj po novem letu, ko smo se zbrali ob njegovih svojcih: prijatelji, sosedje in kolegi, na čelu z vidnimi poznavalci umetnosti. V njegov spomin so spregovorili: sosedka Julka Kokelj, akademski slikar Stane Kosmač, kipar Rudi Stopar v imenu prijateljev iz trebanjske kolonije slikarjev; z orisom umetnikovega delovanja se je poslovil kritik dr. Zoran Kržišnik in podžupan Tone Oblak, tudi v imenu žirovskih športnikov.

Pesem Slovenec sem je iz ust naših pevcev, izzvenela v čast in slovo Konradu Peternelju – Slovencu.

Nejko Podobnik

V pokoj odhajata

Svojo delovno pot v Alpini v začetku leta 2001 zaključuje Francka Volk iz prodajalne Nova Gorica zaradi invalidske upokojitve, konec februarja pa Pavel Kristan iz oddelka termoplastov zaradi starostne upokojitve. Obe ma želimo, da bi se v novi vlogi

počutila dobro, veliko zdravja ter da bi ustvarila nov ustvarjalen ritem življenja, v katerega bo delo v prodajalni oziroma tovarni vključeno le še v prijetnih spominih, časa dneva pa prepleten z drobnimi radostmi življenja v tretjem življenjskem obdobju.

Letos preverjanje upravičenosti do varstvenega dodatka k pokojnini

Upokojenci, ki prejemanje varstveni dodatek k starostni ali družinski pokojnini, morajo letos do 31. marca 2001 Zavodu pokojninskega in invalidskega zavarovanja dostaviti

ustrezna dokazila o nadaljnem izpolnjevanju pogojev za obstoj te pravice. Vse informacije dobijo na pristojnem Zavodu za pokojninsko in invalidsko zavarovanje.

Marec – praznik žena

Tu je mesec marec in z njim prazniki, ki so posvečeni ženam in materam. 8. marec, 25. marec ... Nekateri praznujejo oba, druge enega, tretje niti to. Toda kljub temu. Naj nas ta šopek spomni, da je v Alpini kar 71 odstotkov vseh zaposlenih žensk, kar pomeni, da nosimo tudi doberšen del bremena in zaslug za to, da je Alpina taka kot je. Mesec marec, praznik mater in žena ... Ni treba velikih dejanj ... Le droben nasmeh, prijazna beseda, pozornost, da bomo občutile, da smo zaželeni in da

naše delo in prizadevanja nekaj veljajo ... Lepo praznovanje ...

Opravičilo

Hočemo ali ne, toda je že tako, da se po tem našem ljubem svetu podijo razni škrtaki in nam mešajo štrene. Tudi v prejšnji časopis Delo življenje se je prikradel in nekoliko zamešal članek na četrti strani z naslovom »V skladišču gotove obutve pred novim letom s pospešenim tempom.« Izpadel je del zadnjega odstavka, ki ga v celoti še enkrat objavljamo. Objavljamo tudi sliko delavcev odpreme, na kateri smo Ivana Novaka preimenovali v Ivana Seljaka. Avtorju zapisa Dragu Grošlju, Ivanu Novaku, delavcem skladišča gotove obutve in seveda bralcem se za napako opravičujemo.

Jožica Kacin

V skladišču gotove obutve pred novim letom s pospešenim tempom

Brez dobrega sodelovanja ostalih služb tudi mi ne bi bili uspešni. Vsi v skladišču se trudimo, da delo opravimo v roku in kvalitetno. Pohvaliti moram celotno ekipo, ki z razumevanjem sprejema in opravlja naloge. Vse napake, ki nastajajo v celotnem procesu izdelave, se izražajo na koncu, takrat pa je žal nemogoče vse uskladiti ...

Želimo, da bi bilo skladišče gotovih izdelkov, dejansko »skladišče gotovih izdelkov.«

Drago Grošelj

Iz skladišča gotove obutve - odprema

(nadaljevanje s str. 7) 6. marec nov rojstni dan prodajalne na Ptuju

Skratka, poslovodkinja Dragica Jurgec je optimist. Vesela je, ker ima dobre sodelavke. Vse so se potrudile, da so prodajalno uredile tako kot je treba. Zadnji teden je bil naporen, toda to so ob lepih občutkih, ki vrejo na dan ob zadovoljnih kupcih, in dobri prodaji, že pozabile.

Med prodajalkami sem se najprej pogovorila s Fani Bukvič. »Super je, res,« je dejala. Veliko smo delale, toda trud ni bil zaman. Človek ima čisto drugačen elan, če prodaja v tako lepi prodajalni, če je vse novo ... Še bolj z veseljem bomo delale. Tudi kupci bodo raje prihajali v prodajalno.« Ko sem jo vprašala, kako ocenjuje letošnjo pomladno poletno kolekcijo, je bila navdušena. »Modeli so lepi. Vse se lepo sklada, modeli, pete, različne barve kombinacije ... Upam, da bodo tudi kupci takega mišljenja. Prav danes so kupci prejeli tudi naš novi katalog obutve za pomlad poletje, kar je dobro. Iz izkušenj vemo, da si kupci modele najprej ogledajo v katalogu, nato pa pridejo obutev pogledat in pomerit se v prodajalno. Tudi danes so povedali, da so nove modele videli v katalogu,« je povedala Frani ter dodala: »Kupci so že komaj čakali, da bomo odprli prodajalno. Kar nekaj jih je spraševalo, kdaj bo odprta in povedalo, da nas bodo obiskali.«

Tudi Danica Kunčnik je zelo vesela. »Da bi preuredili prodajalno smo si želele že dolgo. Sedaj se je to zgodilo. V taki prodajalni ima človek res lep občutek. Prvi odmevi kupcev so dobri. Upamo, da bo tako

tudi naprej.« Danica je v Alpini štiriindvajset let. »Želela sem si prodajati čevlje in to se mi je uresničilo,« je povedala. »Res, to rada delam. V Alpini sem zadovoljna, niti ene slabe besede nimam čez podjetje in delo. Če imamo kdaj malo slabše plače je to zato, ker smo manj prodale,« je razpredala Danica. Še bi kaj povedala, toda kupci so jo želeli. In njim je bila njena pomoč potrebna, njihovi nakupi pa v veselje in zaslužek vsem nam.

Majda Vrabl: »Zelo smo zadovoljne, imamo lepo prodajalno,

Poslovodkinja Dragica Jurgec

Poslovodkinja Dragica Jurgec se še dobro spominja prvega poslovođa Alojza Sredinška. Pravi, da je bil to »poslovođa stare šole« in da se je od njega mnogo naučila. »Alojz ni bil samo šef. Bil nam je nekakšen oče. S posebno skrbjo je bdel nad nami. Bil je strog pri delu pa tudi sicer, po drugi strani pa dober človek. Če smo hotele delati z njim, smo se morale držati

samo še prodaja naj bo uspešna, pa bo,« je začela. »Tisto o prodaji upajmo, da bo. Začenja se pomlad, pa velikonočni prazniki. Pri nas se prazniki poznajo. Prodaja je tedaj boljša,« je povedala. V Alpini dela dvaindvajset let in nima pripomb. S sodelavkami se dobro razumejo. »Razumevanje v kolektivu je zelo pomembno, drugo pa tudi,« se je nasmehnila.

Zdenka Kostič pa je delavka, ki, kot je povedala, junija odhaja v pokoj. Dvaindvajset let je bila v Alpini. »Zaslužile smo si to preno,« je dejala. »Všeč so mi izložbe, nov način postavitve, vse ... Tudi kupci mislim, da bodo lepo sprejeli našo novo podobo,« je razlagala ter dodala, da je tudi skladišče, čeprav nekoliko zmanjšano, lepo urejeno in pregledno. Toda ona odhaja. S kakšnimi občutki niti ni hotela govoriti, rekla pa je: »Sodelavke so pridne in dobre punce. Kar smilijo se mi, ker bodo morale še dolgo in veliko delat. A tudi zaradi prenove bo laže in po eni strani bi bila tudi sama rada med njimi,« je zaključila Zdenka.

Jožica Kacin

začrtanih pravil, pa naj bo to v obnašanju, oblačenju, povsod... Ni pa pozabil tudi na zabavo. Ko sem naredila vajeniško šolo, nas je vse povabil na kosilo. Tudi na izlete smo hodili. Učil nas je prodajati. Če je kupec, ki je vstopil v prodajalno odšel praznih rok, nas je vedno vprašal, kaj mu ni bilo po volji. Veliko nas je naučil,« se s spoštovanjem spominja Dragica.

Še so neodkriti biseri

V okviru praznovanja praznika kulture je sodilo tudi zanimivo predavanje z diapozitivi prof. Janeza Kavčiča iz Idrije, ob 500 letnici cerkve svete Trojice, male, a znamenite cerkve, katere pomembnost razkriva avtor tudi v posebni knjigi z naslovom Znamenje vekov.

Zbrane v Galeriji v Žireh je nagovoril tudi nekdanji slovenski konzul v Trstu Tomaž Pavšič, ki je tudi recenzent knjige. Zavzel se je za še večje sodelovanje med Žirni in Idrijo, ki ga ta čas z žirovske strani načrtno goji zlasti Miha Naglič, ki je bil tudi organizator te predstavitve.

Kar zadeva samo gradnjo cerkvice, ki je bila predstavljena, sodi v čas prvih let idrijskega rudnika. Takrat Idrija sploh še ni bila fara, zato je zanimiv podatek, da je dovoljenje med drugim dala tudi fara v Spodnji Idriji, ki je bila tedaj mnogo večja kot je sedaj. Starejši se boste verjetno spomnili, da so včasih v Spodnji Idriji rekli »Pr' Far«.

Če se vrnemo k cerkvi, so spoznali zanimive in na novo odkrite arhitektonske detajle.

To nas spet napotuje, da smo pozorni do naše kulturne dediščine. Koliko dragocenih stvari (pa ne samo stavbne dediščine) od knjig, dokumentov, pričevanj, kar vpije po pravočasnem, načrtnem in strokovnem odkrivanju, zbiranju in ovrednotenju – ukrepajmo dokler je še čas.

Nejko Podobnik

Na Javorču je bilo živahno

Drugo soboto v januarju so se v Lovski koči na Javorču že devetletni člani in simpatizerji kluba U235. Vsi, ki so se v lanskem letu vsaj tridesetkrat s kolesom ali peš povzpeli in vpisali v vpisno knjigo (takih je bilo 185), so za svoj trud prejeli majico in značko, najboljši pa še nekaj drugih nagrad. Lansko leto je bilo po številu vpisov rekordno, saj smo napolnili kar pet vpisnih knjig. Vpisnikov je bilo 21.200, kar je v povprečju 58 vpisov na dan. Vsak dan, to je 366-krat (prestopno leto), sta se v knjigo vpisala Pavel Žakelj in Stanko Modic. Tesno jima je sledil Sašo Kenda s 360 vpisi. Od deklet je bila v knjigo kar 333-krat vpisana Alenka Trček, sledili pa sta ji Marjeta Sporiš in Edita Beovič. Od otrok se je kar 106-krat vpisal Drejc Šorli. Daleč največ vpisov v času devetletnega delovanja kluba ima Franc Jesenko, ki se je 2411 vpisal v vpisno knjigo. Letos se je do sredine meseca februarja v vpisno knjigo na Javorču vpisalo že več kot 4500 pohodnikov. Še posebej nas veseli, da se pohodništva množično udeležujejo tudi starejši in otroci. Vsako leto pa se žirovskim članom kluba pridružijo tudi člani iz sosednje občine.

S podelitvijo nagrad najboljšim pohodnikom smo v PD Žiri zaključili s prireditvami, na katerih smo še posebej poudarjali praznovanje 50-letnice ustanovitve društva. Zastavili smo plan za letošnje leto. Naj omenim samo nekaj pomembnejših prireditev. Vse planince vabimo na občni zbor, ki bo 24. marca. 29. septembra bomo organizirali drugi Markov tek na Javorč, 21. oktobra pa bomo pripravili že dvajseti tradicionalni pohod okrog Žirov. Podelitev nagrad letošnjim članom kluba U235 bomo verjetno prestavili na poletne mesece, saj je koča ob tako velikem številu obiskovalcev in kandidatov za podelitev, postala pretesna.

Vse ljubitelje hribolazništva vabim, da se nam pridružijo. V pisarni Planinskega društva Žiri (v DD Partizan nad baliniščem) ob četrtkih že lahko plačate članarino za letošnje leto, s čimer boste postali član ene od najmnogičnejših organizacij na Slovenskem. S članstvom boste glede na vrsto plačane članarine pridobili različne ugodnosti, ki jih boste lahko izkoristili ob obiskih v gorah.

Zvone Kopač

Člani likovnih skupin Gorenjske so se predstavili v Žireh

Zbrane je najprej nagovoril Stanislav Kosmač

V petek, 12. januarja je bila v Galeriji DPD Svoboda odprta razstava članov likovnih skupin Gorenjske. Na njej je sodelovalo preko šestdeset slikarjev iz tega območja. Predstavili so se različni avtorji, z različnimi tehnikami. Med razstavljalci sta bila tudi dva Žirovca: Vinko Podobnik in Irma Kopač. Tako smo si lahko ogledali pester izbor del gorenjskih slikarjev. V petek le bolj površno, saj se je v dvorani trlo obi-

skovalcev. Na to nas je lepo opozoril tudi Janez Šter, kustos Tržiškega muzeja in selektor razstave, ki je dejal: »Danes si razstave ne boste mogli natančno ogledati, ker je množica prevelika. Pridite še kdaj drugič, v miru si oglejte razstavljenе umetnine, sliko za sliko, preberite napise in likovne podobe Gorenjske boste v svojem srcu odnesli na svoj dom.«

J.K.

Izšel je nov pomladno poletni katalog

Upamo, da bomo našli v njem tudi kaj zase.

S polnimi jadrji naprej ...

V Gasilskem domu na Dobračevi se vedno kaj dogaja

9. februarja je bil gost Razpotij (tematska razprava), ki jih vodi Milena Miklavčič, Ivan Mohorič. Poslušalcem je govoril o nepojasnjenih pojavih v svetu in pri nas in jim skušal skozi svoja videnja razložiti nekatere izmed njih.

2. marca je predavanje organiziral Karitas. Študentki medicine Urška in Ajda sta bili lansko poletje v okviru prostovoljne pomoči v Kalkuti, kjer je delovala tudi mati Terezija. Ob diapozitivih sta delček Indije, njen utrip, lepoto in bedo prenesli tudi v zasnežen marčevski večer.

Skopuh

Je skopost krepost? Je denar, sveta vladar, pogoj za srečo? Ko smo gledali Molièrovega Skopuha v izvedbi Prešernovega gledališča iz Kranja in v vlogi skopušnega Harpagona občudovali mojstersko igro Janeza Škofa ter seveda vseh drugih, smo se zabavali. To pomeni, da smo bili srečni. In to brez deset tisočev zlatnikov, ki tudi Harpagonu niso prinašali sreče, temveč same neveselosti.

J. K.

Dogodki s področja širših interesov, šolstvo, zdravstvo, akcije krajanov, kultura, šport, potopisi, pisma...

Z norčijami v spalnicah so nas zabavali člani dramske sekcije DPD Svoboda

»Ne ne, motite se, nismo bili v vaših spalnicah. Pa tudi besedila si nismo sami izmislili. Čeprav bi morda kdo mislil, da smo prinesli izkušnje iz lastnih stanovanj. O, ne mi, to je bil angleški dramatik Alan Ayckbourn in dobro nas je vse okarakteriziral, mar ne?« so v gledališkem listu zapisali igralci in sodelavci dramske sekcije DPD Svobode Žiri, ki so nam s svojo predstavo Norčije v spalnicah, na premieri, ki je bila, 27. januarja, in v poznejših ponovitvah, zopet pripravili lepo predstavo. Ob domiselni, prepričljivi igri in zanimivih dogodivščinah, ki so se dogajale junakom na odru, so nam izvabili smeh, hkrati pa nas vzpodbudili k razmišljanju, kaj vse nam prinaša življenje in kako različno to sprejemamo.

J.K.

Na sliki stojijo - z leve proti desni : Tone Čadež (glasbena oprema), Tanja Lazar (igralka), Evgen Podobnik (luč), Metka Debeljak (režiserka), Izidor Prosen (luč), Ivica Novak (igralka), Robert Bogataj (asistent), Sebastjan Pagon (igralec), Helena Žakelj (lektorica), Mira Naglič (šepetalka), sedijo oziroma ležijo - z leve proti desni: Branko Pečelin (igralec), Vladimir Novak (igralec), Barbara Burnik (igralka), Marko Mrlak (igralec), Lucija Mlakar (igralka). Manjka likovni oblikovalec, Stane Kosmač. Foto: Brigita Zemljarič

Dramska sekcija športno kulturnega društva Vrh letos praznuje petindvajset let delovanja

Same težave, toda na koncu vse dobro ... In gledalci so zaploskali ...

10. februarja je v Žireh gostovala dramska skupina športno kulturnega društva Vrh, ki prav tako vsako leto pripravi gledališko predstavo in se med drugim predstavi tudi žirovskemu občinstvu. Tudi tokrat smo Žirovci, navajeni dobrih domačih, pa tudi predstav sosednjih »Vrhovcev«, dobro napolnili dvora-

no. Letošnjo sezono, ki je za dramsko sekcijo iz Vrha že petindvajseta so se odločili za komedijo Gospođ Evstahij iz Šiške, delo francoskega komediografa Eugena Labichea v prevodu Žarka Petana. Kaj nam rečemo? Veselo ter s toliko volje in zagnanosti v novih petindvajset!

J.K.

Koliko nas je?

31. 12. 2000 je bilo v Žireh 4895 prebivalcev, od tega 2387 moških in 2508 žensk, kar je za 13 več kot v preteklem letu, ko nas je bilo 4882.

V letu 2000 je bilo gibanje prebivalstva v Žireh naslednje:

	Moški	Ženske	Skupaj
Rojeni	23	19	42
Umrli	18	16	34
Selitveni prirast	3	2	5
Skupaj	2.387	2.508	4.895

Anka Kavčič

Na dan svetih treh kraljev, (6. januar). V Žireh že nekaj let obujajo star običaj - prihod kraljev.

Da življenje ni tako pusto, poskrbijo še pustne maskare.

Kolofon

»DELO-ŽIVLJENJE« je glasilo Alpine, d.d., Žiri. Ureja ga uredniški odbor: Jana Erznožnik, Slavko Kristan, Jana Peternel, Ivo Pivk, Rada Žakelj, Jožica Kacin - glavna in odgovorna urednica. Fotografije: J. Kacin. Naklada: 2.200 izvodov. Tisk: Gorenjski tisk, Kranj